ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)
z 12. júna 2007 *

V spojených veciach T-57/04 a T-71/04,

Budějovický Budvar, národní podnik, so sídlom v Českých Budějoviciach (Česká republika), v zastúpení: F. Fajgenbaum, advokát,

žalobca vo veci T-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., so sídlom v Saint Louis, Missouri (Spojené štáty americké), v zastúpení: pôvodne V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart a B. Goebel, neskôr V. von Bomhard, A. Renck, D. Ohlgart a B. Goebel, advokáti,

žalobca vo veci T-71/04,

* Jazyk konania: angličtina.

proti

Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), v zastúpení: A. Folliard-Monguiral a I. de Medrano Caballero, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ďalší účastníci konania pred odvolacím senátom ÚHVT a vedľajší účastníci v konaní pre Súdom prvého stupňa:

Anheuser-Busch, Inc. (vo veci T-57/04),

Budějovický Budvar, národní podnik (vo veci T-71/04),

ktorých predmetom je zrušenie rozhodnutia druhého odvolacieho senátu ÚHVT z 3. decembra 2003 (veci R 1024/2001-2 a R 1000/2001-2), týkajúceho sa námietkového konania medzi Budějovický Budvar, národní podnik, a Anheuser-Busch, Inc.,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby a K. Jürimäe,

tajomník: I. Natsinas, referent,

so zreteľom na žaloby podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 10. (vec T-57/04) a 20. februára 2004 (vec T-71/04),

so zreteľom na uznesenie predsedu piatej komory Súdu prvého stupňa z 23. septembra 2004, ktorým bolo v súlade s článkom 50 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa nariadené spojenie týchto vecí na účely písomnej a ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku,

so zreteľom na vyjadrenia ÚHVT k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 27. septembra 2004,

so zreteľom na vyjadrenia vedľajších účastníkov konania k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 28. (vec T-71/04) a 29. septembra 2004 (vec T-57/04),

so zreteľom na postúpenie týchto vecí piatej rozšírenej komore Súdu prvého stupňa a po pojednávaní z 13. októbra 2005,

so zreteľom na začatie ústnej časti konania zo 14. mája 2007 a pripomienky účastníkov konania k návrhu na zastavenie konania, ktorý podal Anheuser-Busch, Inc. 8. mája 2007 vo veci T-71/04,

so zreteľom na ukončenie ústnej časti konania 24. mája 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

I — *Medzinárodné právo*

1 Články 1 až 5 Lisabonskej dohody týkajúcej sa ochrany označení pôvodu a ich medzinárodného zápisu z 31. októbra 1958, revidovanej v Štokholme 14. júla 1967, v znení zmien a doplnení z 28. septembra 1979 (ďalej len „Lisabonská dohoda") stanovujú:

„Článok prvý

1. Štáty, na ktoré sa vzťahuje táto dohoda, sú združené v Osobitnej únii, ktorá je súčasťou Únie na ochranu duševného vlastníctva.

2. Podľa ustanovení tejto dohody sa na svojom území zaväzujú chrániť označenia pôvodu výrobkov iných štátov Osobitnej únie, ktoré sú z tohto dôvodu uznané a chránené v krajine pôvodu a zapísané Medzinárodným úradom duševného vlastníctva..., ktorý bol zriadený dohovorom o založení svetovej organizácie duševného vlastníctva...

Článok 2

1. Označenie pôvodu v zmysle tejto dohody znamená zemepisné označenie štátu, regiónu alebo oblasti slúžiace na označenie výrobku, ktorý odtiaľ pochádza a ktorého povaha alebo osobitné vlastnosti výlučne alebo v prevažnej miere súvisia so zemepisným prostredím zahŕňajúcim tak prírodný, ako aj ľudský faktor.

2. Krajina pôvodu je štát, ktorého názov alebo názov jeho regiónu alebo oblasti predstavuje označenie pôvodu, s ktorým je spojená všeobecná známosť výrobku.

Článok 3

Ochrana sa poskytuje proti každému neoprávnenému použitiu alebo napodobeniu aj v prípade, ak je skutočný pôvod výrobku uvedený alebo ak je označenie preložené alebo je uvedené v spojení so slovami, ako napr. ‚druh', ‚typ', ‚metóda', ‚napodobenie' a podobne.

Článok 4

Ustanovenia tejto dohody nevylučujú ochranu označení pôvodu, ktorá už existuje v každom štáte Osobitnej únie na základe iných medzinárodných aktov, akými je

Parížsky dohovor na ochranu priemyselného vlastníctva z 20. marca 1883 v znení zmien a doplnení a Madridská dohoda o potláčaní klamlivých alebo zavádzajúcich označení pôvodu výrobkov zo 14. apríla 1891 v znení zmien a doplnení, alebo na základe vnútroštátnej právnej úpravy alebo judikatúry.

Článok 5

1. Zápis označení pôvodu vykonáva Medzinárodný úrad na návrh príslušného úradu štátov Osobitnej únie v mene fyzických alebo právnických osôb verejného alebo súkromného práva, ktoré sú podľa vnútroštátnej právnej úpravy oprávnené používať tieto označenia.

2. Medzinárodný úrad oznámi zápis úradom jednotlivých štátov Osobitnej únie a uverejní ho v pravidelnej zbierke.

3. Úrady jednotlivých štátov sú oprávnené vyhlásiť, že ochranu označenia pôvodu, ktorého zápis im bol oznámený, nemôžu zabezpečiť len vtedy, ak toto vyhlásenie s uvedením dôvodov predložia Medzinárodnému úradu v lehote jedného roka od doručenia oznámenia o zápise; toto vyhlásenie však nesmie byť v predmetnom štáte prekážkou ostatných foriem ochrany označenia patriacich jeho majiteľovi podľa článku 4 vyššie.

...“

2 Pravidlá 9 a 16 vykonávacieho nariadenia Lisabonskej dohody v znení účinnom od 1. apríla 2002 stanovujú:

„Pravidlo 9

Vyhlásenie o zamietnutí

1. Príslušný úrad zmluvného štátu, pre ktorý bolo vydané zamietnutie, predloží Medzinárodnému úradu každé vyhlásenie o zamietnutí podpísané týmto úradom.

...

Pravidlo 16

Vyhlásenie o neplatnosti

1. Ak sú účinky medzinárodného zápisu v zmluvnom štáte vyhlásené za neplatné a vyhlásenie o neplatnosti už nemôže byť predmetom odvolania, príslušný úrad tohto zmluvného štátu predloží uvedené vyhlásenie Medzinárodnému úradu.

...“

II — *Právo Spoločenstva*

3 Články 8 a 43 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146) v znení zmien a doplnení, účinnom v čase skutkových okolností, stanovujú:

„Článok 8

Relatívne dôvody zamietnutia

1. Na základe námietky majiteľa skoršej ochrannej známky, ochranná známka, o zápis ktorej sa žiada, nebude zapísaná:

a) ak je zhodná so skoršou ochrannou známkou a tovary alebo služby, o ktorých zápis sa žiada, sú zhodné s tovarmi alebo službami, pre ktoré je skoršia ochranná známka chránená;

b) ak kvôli jej zhodnosti alebo podobnosti so skoršou ochrannou známkou a zhodnosti alebo podobnosti tovarov alebo služieb, na ktoré sa vzťahujú tieto ochranné známky, existuje pravdepodobnosť výmeny [zámeny – *neoficiálny preklad*] zo strany verejnosti, pokiaľ ide o územie, na ktorom je skoršia ochranná známka chránená; pravdepodobnosť výmeny [zámeny – *neoficiálny preklad*] zahŕňa aj pravdepodobnosť asociácie so skoršou ochrannou známkou.

2. Na účely odseku 1 sa pod pojmom „skoršie ochranné známky“ rozumie:

a) ochranné známky nasledujúcich druhov s dátumom podania prihlášky, ktorý je skorší ako dátum podania prihlášky ochrannej známky spoločenstva, berúc do úvahy prípadne uplatnené právo prednosti vzhľadom na tieto ochranné známky:

...

iii) ochranné známky zapísané na základe medzinárodných dohôd, ktoré majú účinnosť v členskom štáte;

...

4. Na základe námietky majiteľa nezapísanej ochrannej známky alebo iného označenia používaného v obchodnom styku, ktorý má väčší ako iba lokálny význam, ochranná známka, o ktorú sa žiada, nebude zapísaná, pokiaľ podľa práva členského štátu, ktorým sa riadi dané označenie,

a) práva k takémuto označeniu boli nadobudnuté pred dátumom podania prihlášky ochrannej známky spoločenstva alebo pred dátumom práva prednosti uplatneného vo vzťahu k prihláške ochrannej známky spoločenstva;

b) takéto označenie prepožičiava jeho majiteľovi právo zakázať používanie nasledujúcej ochrannej známky.

...

Článok 43

Preskúmanie námietok

...

2. Ak si to prihlasovateľ tak želá, majiteľ skoršej ochrannej známky, ktorý podal námietku, musí predložiť dôkaz o tom, že, v období päť rokov pred dňom uverejnenia prihlášky ochrannej známky spoločenstva, bola skoršia ochranná známka spoločenstva uvedená v spoločenstve do užívania v súvislosti s tovarmi alebo službami, na ktoré bola zapísaná a ktoré cituje ako opodstatnenie svojej námietky, alebo o tom, že existujú dôvody nevyužívania, za predpokladu, že skoršia ochranná známka spoločenstva bola k tomuto dňu už zapísaná najmenej päť rokov. Pokiaľ nie je v tomto zmysle dôkaz, námietka sa zamietne. Ak sa skoršia ochranná známka spoločenstva používala iba vzhľadom na časť tovarov alebo služieb, pre ktoré bola zapísaná, považuje sa na účely preskúmania námietky za zapísanú iba pre túto časť tovarov alebo služieb [Ak to prihlasovateľ navrhne, majiteľ skoršej ochrannej známky Spoločenstva, ktorý podal námietku, musí predložiť dôkaz o tom, že, v období päť rokov pred dňom zverejnenia prihlášky ochrannej známky Spoločenstva, bola skoršia ochranná známka Spoločenstva v Spoločenstve používaná v súvislosti s tovarmi alebo službami, na ktoré je zapísaná a ktoré uvádza ako dôvod svojej námietky, alebo o tom, že existujú náležité dôvody nepoužívania, za predpokladu, že skoršia ochranná známka Spoločenstva bola k tomuto dňu už zapísaná najmenej päť rokov. Pokiaľ nie je v tomto zmysle predložený dôkaz, námietka sa zamietne. Ak sa skoršia ochranná známka Spoločenstva používala iba vzhľadom na časť tovarov alebo služieb, pre ktoré bola zapísaná, považuje sa na účely preskúmania námietky za zapísanú iba pre túto časť tovarov alebo služieb – *neoficiálny preklad*].

3. Odsek 2 sa bude uplatňovať na skoršie ochranné známky uvedené v článku 8 (2) a) nahradením využívania v tom členskom štáte, v ktorom bola skoršia ochranná známka chránená používaním v spoločenstve.

...“

4 Pravidlo 22 nariadenia Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 (Ú. v. ES L 303, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189), v znení zmien a doplnení, účinnom v čase skutkových okolností, stanovuje:

„Pravidlo 22

Dôkaz o používaní

1. Tam, kde na základe článku 43 ods. 2 alebo 3 nariadenia namietajúca strana musí predložiť dôkaz o používaní alebo preukázať, že existujú opodstatnené dôvody na nepoužívanie, úrad ju vyzve predložiť požadovaný dôkaz v lehote, ktorú úrad stanoví

sám. Pokiaľ namietajúca strana takýto dôkaz nepredloží pred uplynutím časového limitu, tak úrad takúto námietku zamietne.

2. Údaje a doklady na predloženie dôkazov o používaní pozostávajú z údajov týkajúcich sa miesta, času, rozsahu a charakteru používania namietanej ochrannej známky na tovary a služby, pre ktoré je známka zapísaná a na ktorých je námietka založená, a z dôkazov na podporu týchto údajov v súlade s odsekom 3.

3. Tieto dôkazy sa v zásade obmedzujú na predloženie podporných dokumentov a položiek ako sú obaly, etikety, cenníky, katalógy, faktúry, fotografie, novinové inzeráty a písomné vyhlásenia, ako je uvedené v článku 76 ods. 1 písm. f) nariadenia.

...“

III — *Vnútroštátne právo*

5 Článok L. 641-2 francúzskeho vidieckeho zákonníka (ďalej len „vidiecky zákonník“) stanovuje:

„Pre poľnohospodárske a potravinárske výrobky v surovom stave alebo spracované možno zapísať len chránené označenie pôvodu. Ustanovenia článkov L. 115-2 až L. 115-4 a L. 115-8 až L. 115-15 spotrebiteľského zákonníka sa neuplatnia.

Za podmienok stanovených ďalej možno týmto výrobkom priznať chránené označenie pôvodu, ak spĺňajú podmienky článku L. 115-1 spotrebiteľského zákonníka, sú dlhodobo všeobecne známe a sú predmetom schvaľovacieho konania.

Chránené označenie pôvodu nemôže nikdy nadobudnúť druhový charakter a spadať do verejnej oblasti.

Zemepisné označenie tvoriace označenie pôvodu alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý ho pripomína, nemožno použiť pre žiadny iný podobný výrobok, pokiaľ zákony alebo iné právne predpisy účinné od 6. júla 1990 neustanovujú inak, ani pre žiadny iný výrobok alebo službu, ak toto použitie môže ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť označenia pôvodu.

Označenia pôvodu vín s prívlastkom z uzavretej vinohradníckej oblasti podľa článku L. 641-24 a tie, ktoré sú účinné k 1. júlu 1990 v zámorských departementoch, zostávajú nezmenené."

6 Článok L. 115-5 francúzskeho spotrebiteľského zákonníka (ďalej len „spotrebiteľský zákonník") v znení účinnom v čase skutkových okolností stanovuje:

„Konanie o zápis chráneného označenia pôvodu je definované v článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka, ktorý je uvedený ďalej..."

7 Články L. 711-3 a L. 711-4 francúzskeho zákonníka o duševnom vlastníctve (ďalej len „zákonník o duševnom vlastníctve") v znení účinnom v čase skutkových okolností stanovujú:

„Článok L. 711-3

Ako ochrannú známku alebo jej prvok nemožno zapísať označenie, ktoré:

a) vylučuje článok 6ter Parížskeho dohovoru na ochranu priemyselného vlastníctva z 20. marca 1883 v revidovanom znení, alebo článok 23 ods. 2 prílohy I C dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie;

b) je v rozpore s verejným poriadkom alebo dobrými mravmi, alebo ktorého použitie je zákonom zakázané;

c) môže uviesť verejnosť do omylu najmä vzhľadom na povahu, kvalitu alebo zemepisný pôvod výrobku alebo služby.

Článok L. 711-4

Ako ochrannú známku nemožno zapísať označenie, ktoré porušuje skoršie práva, najmä:

a) skoršiu ochrannú známku zapísanú alebo všeobecne známu v zmysle článku 6bis Parížskeho dohovoru na ochranu priemyselného vlastníctva;

b) označenie alebo obchodné meno, ak existuje pravdepodobnosť zámeny zo strany verejnosti;

c) obchodné meno alebo značku, ktoré sú známe na celom vnútroštátnom území, ak existuje pravdepodobnosť zámeny zo strany verejnosti;

d) chránené označenie pôvodu;

e) autorské právo;

f) práva vyplývajúce z chráneného dizajnu;

g) osobnostné práva tretej osoby, najmä na ochranu jej mena, pseudonymu alebo podoby;

h) meno, podobu, alebo dobré meno územného celku."

Okolnosti predchádzajúce sporu

I — *Prihláška ochrannej známky Spoločenstva, ktorú podal Anheuser-Busch*

8 Anheuser-Busch, Inc. podal 1. apríla 1996 na ÚHVT prihlášku ochrannej známky Spoločenstva podľa nariadenia č. 40/94.

9 Predmetom tejto prihlášky bola nasledujúca obrazová ochranná známka:

10 Výrobky uvedené v prihláške patria do tried 16, 21, 25, 30 a 32 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a zodpovedajú pre každú z tried tomuto opisu:

— trieda 16: „papier, lepenka a výrobky vyrobené z týchto materiálov (zaradené do triedy 16); tlačoviny; kníhviazačský materiál; papiernický materiál; lepidlá (lepiace materiály) na kancelárske účely alebo na použitie v domácnosti; inštruktážny a učebný materiál (s výnimkou prístrojov); obalové materiály z plastu (zaradené do triedy 16); hracie karty“;

— trieda 21: „kuchynské náradie a nádoby a náradie a nádoby pre domácnosť (nevyrobené z drahých kovov alebo bez povrchovej úpravy drahými kovmi); hrebene a špongie; kefy (s výnimkou štetcov); materiál na výrobu kief; výrobky na čistenie; oceľová vlna; sklo ako surovina alebo polotovar (s výnimkou stavebného skla); sklenné výrobky, porcelán a hrnčiarsky tovar (zaradené do triedy 21)“;

— trieda 25: „oblečenie, obuv, pokrývky hlavy“;

— trieda 30: „múka a prípravky vyrobené z obilnín, chlieb, pečivo a cukrovinky, zmrzlina; med, melasa; droždie, prášok do pečiva; horčica; ocot, šťavy (chuťové prísady); koreniny; zmrzlina; ľahké jedlá zaradené do triedy 30“;

— trieda 32: „pivo, ale, porter, alkoholické a nealkoholické sladové nápoje“.

11 Prihláška obrazovej ochrannej známky Spoločenstva bola 1. decembra 1997 zverejnená vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 31/1997.

II — *Námietka podaná proti prihláške ochrannej známky Spoločenstva*

12 Dňa 27. februára 1998 podala spoločnosť Budějovický Budvar, národní podnik, so sídlom v Českej republike (ďalej len „Budvar“) námietku podľa článku 42 nariadenia č. 40/94 pre všetky výrobky uvedené v prihláške.

13 Na podporu svojej námietky Budvar v prvom rade uviedol pravdepodobnosť zámeny podľa článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 medzi prihlasovanou obrazovou ochrannou známkou a skoršími medzinárodnými ochrannými známkami, ktorých bol majiteľom:

— medzinárodná slovná ochranná známka BUDWEISER (R 238 203) zapísaná pôvodne 5. decembra 1960 pre „pivo všetkých druhov" s účinkami v Nemecku, Rakúsku, štátoch Beneluxu a Taliansku,

— medzinárodná obrazová ochranná známka (R 342 157) zapísaná pôvodne 26. januára 1968 pre „pivo všetkých druhov" s účinkami v Nemecku, Rakúsku, štátoch Beneluxu, Francúzsku a Taliansku:

14 Dňa 3. februára 1999 Anheuser-Busch požiadal Budvar, aby podľa článku 43 ods. 2 nariadenia č. 40/94 predložil dôkaz o používaní svojich medzinárodných ochranných známok. Námietkové oddelenie ÚHVT 7. apríla 1999 vyzvalo Budvar, aby predložil uvedený dôkaz v lehote dvoch mesiacov, teda najneskôr 7. júna 1999. Táto lehota bola na žiadosť Budvaru predĺžená do 7. septembra 1999.

15 Dňa 7. septembra 1999 Budvar na preukázanie používania medzinárodnej slovnej ochrannej známky BUDWEISER R 238 203 v Nemecku poskytol najmä kópie reklám uverejnených v ôsmich periodikách v rokoch 1996 a 1997, ako aj desať faktúr vydaných od roku 1993 do roku 1997. Okrem toho Budvar na preukázanie používania medzinárodnej slovnej ochrannej známky BUDWEISER R238 203 v Rakúsku predložil kópie reklám uverejnených v šiestich periodikách od roku 1996 do roku 1998, ako aj desať faktúr vydaných od roku 1993 do roku 1997.

16 V druhom rade, na podporu svojej námietky Budvar na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 uviedol štyri označenia pôvodu zapísané 22. novembra 1967 Svetovou organizáciou duševného vlastníctva (WIPO) podľa Lisabonskej dohody pre pivo. Ide o nasledujúce označenia pôvodu:

— označenie pôvodu č. 49: ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (podľa nemeckého znenia zápisu BUDWEISER BIER),

— označenie pôvodu č. 50: BUDĚJOVICKÉ PIVO — BUDVAR (podľa nemeckého znenia zápisu BUDWEISER BIER — BUDVAR),

— označenie pôvodu č. 51: BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (podľa nemeckého znenia zápisu BUDWEISER BUDVAR),

— označenie pôvodu č. 52: BUDĚJOVICKÉ PIVO (podľa nemeckého znenia zápisu BUDWEISER BIER).

17 Na základe týchto zápisov Budvar tvrdil, že dotknuté označenia pôvodu boli chránené najmä na francúzskom území, a preto odôvodňovali námietku založenú na článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

III — *Rozhodnutie námietkového oddelenia*

18 Rozhodnutím č. 2412/2001 z 8. októbra 2001 námietkové oddelenie:

— čiastočne zamietlo námietku podanú proti zápisu prihlasovanej obrazovej ochrannej známky, pokiaľ ide o časť námietky podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, ktorá sa týkala štyroch označení pôvodu uvedených v bode 16 vyššie,

— čiastočne vyhovelo námietke podanej proti zápisu prihlasovanej obrazovej ochrannej známky vzhľadom na výrobky zaradené do triedy 32 („pivo, ale, porter, alkoholické a nealkoholické sladové nápoje"), pokiaľ ide o časť námietky podľa článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94, ktorá sa týkala medzinárodnej slovnej ochrannej známky BUDWEISER R 238 203.

19 Pokiaľ ide o zamietnutie námietky podanej podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, námietkové oddelenie sa v podstate domnievalo, že používanie označení pôvodu nebolo preukázané, pokiaľ ide o Francúzsko a Portugalsko – francúzske a portugalské právo nebolo uvedené na odôvodnenie námietky – a z toho dôvodu nebolo preukázané, že práva založené na označeniach pôvodu nemali v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 len lokálny význam. Pokiaľ ide o Taliansko, vzhľadom na to, že používanie označení pôvodu na tomto území bolo preukázané, námietkové oddelenie vyvodilo záver, že pokiaľ ide o rozdielne výrobky, dôkaz o ochrane pôvodu zverenej predmetným označeniam talianskym právom nebol podaný.

20 Pokiaľ ide o čiastočné vyhovenie námietke založenej na článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94, námietkové oddelenie zastávalo názor, že vzhľadom na

Nemecko, Rakúsko, štáty Beneluxu a Taliansko boli podané dôkazy o riadnom používaní medzinárodnej slovnej ochrannej známky BUDWEISER R 238 203 a medzinárodnej obrazovej ochrannej známky R 342 157. Navyše z dôvodov hospodárnosti konania skúmalo námietkové oddelenie v prvom rade medzinárodnú slovnú ochrannú známku BUDWEISER R 238 203. Keďže táto ochranná známka bola nesporne platná v Nemecku a Rakúsku, námietkové oddelenie obmedzilo svoje preskúmanie na tieto dva členské štáty. Námietkové oddelenie sa domnievalo, že výrobky, ktorých sa týkala prihlasovaná obrazová ochranná známka, zaradené do triedy 32 („pivo, ale, porter, alkoholické a nealkoholické sladové nápoje"), boli zhodné s výrobkami, ktorých sa týkala medzinárodná slovná ochranná známka BUDWEISER R 238 203. Zastávalo názor, že z dôvodu uvedenej fonetickej a koncepčnej zhodnosti medzi prihlasovanou obrazovou ochrannou známkou a medzinárodnou slovnou ochrannou známkou BUDWEISER R 238 203 a zhodnosti výrobkov existovala pravdepodobnosť zámeny zo strany verejnosti v Nemecku a Rakúsku, pokiaľ ide o výrobky zaradené do triedy 32. Naopak, námietkové oddelenie uviedlo, že výrobky, ktorých sa týkala prihlasovaná obrazová ochranná známka, zaradené do tried 16, 21, 25, 30 a výrobky, ktorých sa týkali skoršie ochranné známky, neboli podobné, a preto pre tieto výrobky neexistovala pravdepodobnosť zámeny.

IV — *Rozhodnutia druhého odvolacieho senátu ÚHVT*

21 Anheuser-Busch podal 27. novembra 2001 odvolanie proti rozhodnutiu námietkového oddelenia, keďže toto rozhodnutie vyhovelo námietke podanej podľa článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 pre výrobky zaradené do triedy 32.

22 Dňa 10. decembra 2001 podal Budvar odvolanie proti rozhodnutiu námietkového oddelenia, keďže týmto rozhodnutím bola najmä zamietnutá námietka podaná podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 pre výrobky patriace do tried 16, 21, 25, 30 a 32.

23 V rámci svojho odvolania Budvar nenamietal proti čiastočnému zamietnutiu námietky založenej na článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 pre výrobky zaradené do tried 16, 21, 25 a 30.

24 Rozhodnutím z 3. decembra 2003 (veci R 1000/2001-2 a R 1024/2001-2, ďalej len „napadnuté rozhodnutie") druhý odvolací senát ÚHVT zamietol odvolania, ktoré podali Budvar a Anheuser-Busch proti rozhodnutiu námietkového oddelenia.

25 Pokiaľ ide o odvolanie podané Anheuser-Busch, odvolací senát uviedol, že námietkové oddelenie sa nedopustilo omylu, keď sa domnievalo, že pokiaľ ide o Nemecko a Rakúsko, bol dôkaz o používaní medzinárodnej slovnej ochrannej známky BUDWEISER R 238 203 poskytnutý. Okrem toho, odvolací senát zastával názor, že v Nemecku a Rakúsku existovala pravdepodobnosť zámeny medzi prihlasovanou obrazovou ochrannou známkou a medzinárodnou slovnou ochrannou známkou BUDWEISER R 238 203 pre výrobky zaradené do triedy 32 vzhľadom na skutočnosť, po prvé, že najdominantnejšia vlastnosť prihlasovanej obrazovej ochrannej známky bola zhodná so skoršou slovnou ochrannou známkou, a po druhé, že predmetné výrobky boli zhodné.

26 Pokiaľ ide o odvolanie podané Budvarom, odvolací senát najskôr uviedol, že toto je neprijateľné vzhľadom na výrobky zaradené do triedy 32, keďže v tejto veci bolo Budvaru podľa článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 vyhovené.

27 Vo veci samej, vzhľadom na výrobky zaradené do tried 16, 21, 25 a 30 prihlášky ochrannej známky a pokiaľ ide o námietku založenú na článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 týkajúcu sa označení pôvodu, odvolací senát sa najskôr domnieval, že

dôkazy poskytnuté Budvarom nepostačovali na preukázanie ochrany dotknutých označení pôvodu podľa talianskeho a portugalského práva.

28 Ďalej, na rozdiel od tvrdenia námietkového oddelenia, sa odvolací senát domnieval, že pokiaľ ide o Francúzsko, dôkaz o tom, že práva k označeniam pôvodu nemali len lokálny význam v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, bol už poskytnutý v iných konaniach. Na rozdiel od rozhodnutia námietkového oddelenia nebol teda Budvar podľa odvolacieho senátu povinný dokazovať tieto skutočnosti znovu.

29 Preto podľa odvolacieho senátu bolo jedinou otázkou, či dotknuté označenia pôvodu boli chránené podľa francúzskeho práva. V odpovedi na ňu, pokiaľ ide o výrobky zaradené do tried 16, 21, 25 a 30, uviedol, že označeniam pôvodu zapísaným podľa Lisabonskej dohody bola vo Francúzsku priznaná ochrana podľa článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka, ktorý stanovuje, že „zemepisné označenie predstavujúce označenie pôvodu alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý ho pripomína, nemožno použiť pre žiadny iný podobný výrobok,... ani pre žiadny iný výrobok alebo službu, ak toto použitie môže ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť označenia pôvodu". Odvolací senát dodal, že pokiaľ sú výrobky, na ktoré sa vzťahuje prihláška ochrannej známky Spoločenstva, odlišné od výrobkov, ktorých sa týkajú predmetné skoršie označenia pôvodu, je potrebné preskúmať, či používanie prihlasovanej obrazovej ochrannej známky vo Francúzsku mohlo ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť uvedených označení pôvodu. V tomto ohľade odvolací senát spresnil, že všeobecná známosť nemohla byť ohrozená alebo zoslabená, ak neexistovala, a že Budvar neposkytol žiadny dôkaz preukazujúci, že predmetné označenia pôvodu boli vo Francúzsku známe. Odvolací senát sa okrem toho domnieval, že túto známosť nebolo možné predpokladať a že Budvar nepreukázal, ako všeobecná známosť označení pôvodu, za predpokladu, že existovala, mohla byť ohrozená alebo zoslabená, ak by Anheuser-Busch bol oprávnený používať obrazovú ochrannú známku obsahujúcu pojem „Budweiser" pre prihlasované výrobky patriace do tried 16, 21, 25 a 30.

Návrhy účastníkov konania

I — *Vec T-57/04*

30 Budvar navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil rozhodnutie druhého odvolacieho senátu ÚHVT z 3. decembra 2003 vo veci R 1024/2001-2,

— zamietol prihlášku podanú 1. apríla 1996 v mene spoločnosti Anheuser-Busch pre výrobky v triedach 16, 21, 25 a 31,

— postúpil ÚHVT rozsudok Súdu prvého stupňa,

— zaviazal Anheuser-Busch na náhradu trov konania.

31 ÚHVT a Anheuser-Busch navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žaloby,

— zaviazal Budvar na náhradu trov konania.

II — *Vec T-71/04*

32 Anheuser-Busch navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil rozhodnutie druhého odvolacieho senátu ÚHVT z 3. decembra 2003 vo veci R 1000/2001-2 v rozsahu, v akom zamieta prihlášku ochrannej známky pre výrobky zaradené do triedy 32,

— zaviazal ÚHVT na náhradu trov konania.

33 ÚHVT navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu v plnom rozsahu,

— zaviazal Anheuser-Busch na náhradu trov konania.

34 Budvar navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil žalobu podanú Anheuser-Busch za neprípustnú,

— subsidiárne, potvrdil rozhodnutie napadnuté Anheuser-Busch,

— nariadil oznámenie rozsudku Súdu prvého stupňa ÚHVT,

— zaviazal Anheuser-Busch na náhradu trov konania.

Právny stav

I — *Vec T-57/04*

35 Najskôr je potrebné uviesť, že Budvar vo svojej žalobe podanej na Súd prvého stupňa namieta proti napadnutému rozhodnutiu v rozsahu, v akom toto rozhodnutie zamieta námietku založenú na článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 pre výrobky zaradené do tried 16, 21, 25 a 30.

36 Cieľom žaloby Budvaru podanej na Súd prvého stupňa nie je namietať proti napadnutému rozhodnutiu v rozsahu, v akom sa v ňom uvádza, že odvolanie podané na odvolací senát je neprípustné, pokiaľ ide o výrobky zaradené do triedy 32.

37 Okrem toho je potrebné konštatovať, že Budvar vo svojej žalobe omylom uvádza triedu 31, ktorej sa prihláška predmetnej obrazovej ochrannej známky netýka.

A — *O prípustnosti druhého žalobného návrhu Budvaru*

38 Je opodstatnené uviesť, že vo svojom druhom žalobnom návrhu smerujúcom k „zamietnutiu prihlášky podanej 1. apríla 1996 v mene spoločnosti Anheuser-Busch pre výrobky v triedach 16, 21, 25 a 31", Budvar v podstate žiada, aby Súd prvého stupňa uložil ÚHVT príkaz zamietnuť zápis prihlasovanej obrazovej ochrannej známky [pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2002, Institut für Lernsysteme/ÚHVT – Educational Services (ELS), T-388/00, Zb. s. II-4301, bod 18, a z 9. marca 2005, Osotspa/ÚHVT – Distribution & Marketing (Hai), T-33/03, Zb. s. II-763, bod 14].

39 V tomto ohľade je vhodné pripomenúť, že v súlade s článkom 63 ods. 6 nariadenia č. 40/94 sa od Úradu vyžaduje prijať opatrenia nevyhnutné na dosiahnutie súladu s rozsudkom súdneho dvora. Preto Súdu prvého stupňa neprislúcha ukladať ÚHVT príkazy [rozsudky Súdu prvého stupňa z 31. januára 2001, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld/ÚHVT (Giroform), T-331/99, Zb. s. II-433, bod 33; z 27. februára 2002, Eurocool Logistik/ÚHVT (EUROCOOL), T-34/00, Zb. s. II-683, bod 12, a ELS, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 19].

40 Z toho vyplýva, že druhá časť druhého žalobného návrhu Budvaru je neprípustná.

B — *O veci samej*

41 Žalobca vo svojej žalobe uvádza jediný žalobný dôvod založený na porušení článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

42 Budvar najskôr pripomína systém, ktorým sa riadi ochrana označení pôvodu vo francúzskom práve.

43 Najmä uvádza, že cieľom označenia pôvodu je priradiť výrobku zemepisné označenie svedčiace o jeho pôvode a vlastnostiach na účely ochrany spotrebiteľa aj výrobcu tohto výrobku proti neoprávnenému užívaniu. Tento cieľ odôvodňuje uvedenie ustanovení o ochrane označení pôvodu vo Francúzsku tak v zákonníku o duševnom vlastníctve, ako aj vo vidieckom zákonníku, ktoré sa oba odvolávajú na spotrebiteľský zákonník. Budvar tiež zdôrazňuje, že označenie pôvodu je definované dekrétom, ktorý určuje zemepisnú oblasť výroby, podmienky výroby a schválenia výrobku.

44 Okrem toho Budvar spresňuje, že označenia pôvodu sú súčasťou verejného poriadku, majú úplnú ochranu a vo francúzskom práve majú prednosť pred ochrannými známkami. Táto prednosť znamená absolútny zákaz prihlásiť ochrannú známku, ktorá by ohrozovala označenie pôvodu a tiež zákaz používať každé označenie, ktoré by prevzatím zemepisného označenia predstavujúceho označenie pôvodu porušovalo toto označenie. Budvar v tomto ohľade zdôrazňuje, po prvé, že článok L. 115-5 spotrebiteľského zákonníka stanovuje, že „chránené označenie pôvodu nemôže nikdy nadobudnúť druhový charakter a spadať do verejnej oblasti", po druhé, že označenie pôvodu je v podstate označenie výrobku pochádzajúceho z určitej oblasti, a po tretie, že označenie pôvodu na rozdiel od ochrannej známky, ktorá sa nepoužíva, nemôže stratiť platnosť.

45 Budvar z toho vyvodzuje, že zápis ochrannej známky nie je možný, pokiaľ môže ohroziť označenie pôvodu chránené vo Francúzsku, bez ohľadu na to, akých výrobkov alebo služieb sa táto prihláška týka. V dôsledku toho nemožno označenie pôvodu opätovne použiť pre žiadny iný výrobok, či už zhodný, podobný alebo odlišný.

46 Vzhľadom na tieto tvrdenia Budvar uvádza, že odvolací senát sa dopustil dvoch pochybení.

47 V prvej časti sa Budvar domnieva, že článok L. 641-2 vidieckeho zákonníka nebol uplatniteľný a odvolací senát mal na účely posúdenia, či chránené označenie obsahujúce zemepisné označenie môže byť zapísané ako ochranná známka, uplatniť články L. 711-3 a L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve.

48 V druhej časti Budvar subsidiárne uvádza, že odvolací senát v každom prípade nesprávne uplatnil článok L. 641-2 vidieckeho zákonníka.

49 Súd prvého stupňa uvádza, že v predmetnej veci sa tvrdenia účastníkov konania týkajú najmä správnosti uplatnenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka.

1. O prvej časti týkajúcej sa neuplatniteľnosti článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka

a) Tvrdenia účastníkov konania

Tvrdenia Budvaru

50 Pripomínajúc ustanovenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, Budvar uvádza, že je nesporné, že francúzske právo na základe ustanovení článku L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve a článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka umožňuje majiteľovi označenia pôvodu zakázať tak zápis, ako aj používanie neskoršej ochrannej známky.

51 V predmetnej veci ide v každom prípade o zápis označenia „Budweiser" ako požadovanej ochrannej známky, kým používanie tejto ochrannej známky nie je relevantné.

52 Preto sa Budvar odvoláva na články L. 711-3 a L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve, ktorý stanovuje dôvody zamietnutia zápisu ochrannej známky.

53 Na základe článku L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve, ktorý stanovuje, že „ako ochrannú známku nemožno zapísať označenie, ktoré porušuje skoršie práva, najmä... chránené označenie pôvodu", sa Budvar domnieva, že držiteľ práva používať označenie pôvodu môže dosiahnuť zrušenie a zakázať používanie ochrannej známky, ktorá je jeho kópiou alebo ho napodobňuje.

54 Budvar tiež spresňuje, že označenia pôvodu predstavujú skoršie práva, ktoré sú prekážkou platnosti ochrannej známky, pričom nie je potrebné preukázať nebezpečenstvo zámeny alebo podobnosti výrobkov, na rozdiel od toho, čo sa vyžaduje pre označenia a obchodné mená, značky alebo skoršie ochranné známky. Pokiaľ ide o posledné uvedené, Budvar odkazuje na články L. 716-1, L. 713-2 a L. 713-3 zákonníka o duševnom vlastníctve. Preto je na základe článku L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve opodstatnené sa domnievať, že označenie, ktoré je zhodné s označením pôvodu, nemožno zapísať ako ochrannú známku, pričom nie je potrebné brať ohľad na všeobecnú známosť uvedeného označenia pôvodu, ktorá je nesporná, ani na výrobky, ktorých sa týka prihlasovaná ochranná známka.

55 Budvar okrem toho dodáva, že k zamietnutiu zápisu ochrannej známky môže tiež dôjsť na základe ohrozenia verejného poriadku podľa článku L. 711-3, písm. b) zákonníka o duševnom vlastníctve, ktorý uvádza, že „ako ochrannú známku alebo prvok ochrannej známky nemožno zapísať označenie, ktoré... je v rozpore s verejným poriadkom alebo dobrými mravmi, alebo ktorého použitie je zákonom zakázané". Podľa Budvaru, keďže skutočnosť, že označenie pôvodu je súčasťou verejného poriadku, už bola preukázaná, každú prihlášku ochrannej známky, ktorá ohrozuje označenie pôvodu, treba preto zamietnuť. Budvar sa odvoláva najmä na rozsudok cour d'appel de Paris z 15. februára 1990, v ktorom sa tento domnieval, že

verejný poriadok je potrebné vnímať tak, že predstavuje záväzné hospodárske predpisy, najmä tie, ktoré sú určené na ochranu spotrebiteľa, a na rozsudok francúzskeho Cour de cassation z 26. októbra 1993, ktorý stanovil ochranu verejného poriadku pre označenia „Fourme d'Ambert" a „Fourme de Montbrison".

56 Budvar napokon tvrdí, že článok L. 711-3 písm. c) zákonníka o duševnom vlastníctve zakazuje tiež zápis každého klamlivého označenia a na tieto účely uvádza, že „ako ochrannú známku alebo prvok ochrannej známky nemožno zapísať označenie, ktoré... môže uviesť verejnosť do omylu najmä vzhľadom na povahu, kvalitu alebo zemepisný pôvod výrobku alebo služby". Podľa Budvaru uvedenie na trh výrobkov patriacich do tried 16, 21, 25 a 30 pod názvom „Budweiser", známom pre určité výrobky, medzi nimi pivo, by takto uviedlo verejnosť do omylu alebo mohlo viesť k sklamaniu na jej strane, pokiaľ ide o vlastnosti tohto výrobku, najmä spojené s miestom jeho výroby.

57 Naopak, účelom článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v zmysle článku L. 115-5 spotrebiteľského zákonníka nie je zakázať zápis ochrannej známky, ktorá je v rozpore s označením pôvodu, ale len zakázať používanie zemepisného označenia, ktoré predstavuje označenie pôvodu alebo jeho časť. Podľa Budvaru je účel ustanovení zákonníka o duševnom vlastníctve odlišný od ustanovení spotrebiteľského zákonníka. Kým prvé upravujú označenia týkajúce sa duševného vlastníctva, druhé sa priamo vzťahujú na ochranu spotrebiteľa.

58 V dôsledku toho na účely posúdenia, či chránené označenie obsahujúce zemepisný názov môže byť zapísané ako ochranná známka, je potrebné odvolať sa na články L. 711-3 a L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve a nie na článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka, ako to urobil odvolací senát.

59 Budvar okrem toho v liste z 24. augusta 2005, ktorý bol odpoveďou na otázku Súdu prvého stupňa, uvádza, že pred inštanciami ÚHVT, najmä pred odvolacím senátom, sa na podporu svojej námietky odvolal na článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka. Budvar však tvrdí, že pred Súdom prvého stupňa je oprávnený odvolávať sa na neuplatniteľnosť tohto ustanovenia v predmetnej veci. V tomto ohľade sa Budvar po prvé domnieva, že nemení predmet sporu, keďže tento je založený na námietke podanej proti zápisu prihlasovanej obrazovej ochrannej známky. Po druhé Budvar tvrdí, že odvolanie sa na články L. 711-3 a L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve nepredstavuje uvedenie nových skutkových okolností, keďže tieto články sú základom žaloby podanej na Súd prvého stupňa. Presnejšie, pokiaľ ide o článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve, Budvar spresňuje, že toto ustanovenie uviedol pred inštanciami ÚHVT. Napokon, odvolávajúc sa na rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 2005, Atomic Austria/ÚHVT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, Zb. s. II-1319), sa Budvar v podstate domnieva, že ÚHVT sa mal informovať *ex offo* o vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu.

Tvrdenia ÚHVT

60 Pred samotnou odpoveďou na tvrdenia, ktoré uviedol Budvar vo svojej prvej časti, ÚHVT predkladá svoj výklad ustanovenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 a najmä podmienok, ktoré toto ustanovenie ukladá.

61 Po prvé ÚHVT zdôrazňuje, že skoršie právo musí byť založené na používaní, ktoré nemá len lokálny význam. V tomto ohľade ÚHVT uvádza, že zápisy uskutočnené podľa Lisabonskej dohody predstavujú skoršie práva, ktoré patria do pôsobnosti článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. Okrem toho ÚHVT spresňuje, že v predmetnej veci Budvar poskytol dôkaz o používaní skorších práv vo Francúzsku.

62 Po druhé sa ÚHVT domnieva, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa vzťahuje na nezapísané ochranné známky a podobné skoršie označenia, ktoré sa používajú v obchodnom styku na označenie výrobkov, služieb alebo obchodnej činnosti majiteľa práva. Zemepisný pôvod je faktorom, ktorý súvisí s obchodnou činnosťou, keďže ide o kľúčový prvok rozhodujúci pri výbere a nákupe predmetných výrobkov. ÚHVT sa v tejto veci odvoláva na rozsudok Súdneho dvora z 20. mája 2003, Consorzio del Prosciutto di Parma a Salumificio S. Rita (C-108/01, Zb. s. I-5121).

63 Po tretie ÚHVT uvádza, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 vyžaduje, aby namietateľ bol „majiteľom nezapísanej ochrannej známky alebo iného označenia používaného v obchodnom styku". ÚHVT v tejto súvislosti spresňuje, že v niektorých právnych systémoch nepredstavujú zemepisné označenia obchodné názvy, pretože tým, ktorí sú oprávnení ich používať, sa nepriznáva žiadne individuálne právo. Iné právne systémy naopak fyzickým osobám alebo združeniam priznávajú výlučné právo na zemepisné označenie, ktoré zahŕňa právo zakázať používanie nasledujúcej ochrannej známky. V poslednom uvedenom prípade, ktorý podľa ÚHVT predstavuje aj francúzske právo uplatniteľné v predmetnej veci, právo na zemepisné označenie patrí do pôsobnosti článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

64 Okrem toho, odvolávajúc sa na článok 5 ods. 1 Lisabonskej dohody, ÚHVT uvádza, že označenia pôvodu sú zapísané, hoci na návrh príslušných úradov, v mene fyzických alebo právnických osôb verejného alebo súkromného práva. Navyše, článok 8 Lisabonskej dohody stanovuje, že opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie ochrany označení pôvodu možno vykonať podľa vnútroštátnej právnej úpravy úkonom príslušného úradu, na návrh prokurátora alebo zainteresovanej osoby. Podľa ÚHVT výlučné právo používať chránené označenie, ktoré zahŕňa právo namietať proti jeho neoprávnenému používaniu, postačuje na to, aby bolo považované za právo majiteľa alebo tomu podobné právo v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. Tento záver potvrdzuje ustanovenie článku 5 ods. 3 Lisabonskej dohody.

65 Po štvrté ÚHVT tvrdí, že pred podaním prihlášky spornej ochrannej známky musí byť predmetné právo chránené podľa vnútroštátnej právnej úpravy. V prejednávanej veci ÚHVT zdôrazňuje, že uvedené označenia pôvodu boli zapísané 22. novembra 1967 a ich ochrana vo Francúzsku začala dňom tohto zápisu. Predmetné práva teda predchádzali dátumu podania prihlášky spornej ochrannej známky.

66 Po piate ÚHVT upriamuje pozornosť na podmienku, podľa ktorej skoršie právo musí svojmu majiteľovi na základe uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy priznávať právo zakázať používanie namietanej ochrannej známky.

67 V tejto súvislosti ÚHVT odpovedá najmä na tvrdenia týkajúce sa uplatniteľného francúzskeho práva, ktoré uviedol Budvar v prvej časti svojej žaloby.

68 Podľa ÚHVT je nesporné, že francúzska právna úprava obsahuje viaceré ustanovenia týkajúce sa sporov medzi označeniami pôvodu a nasledujúcimi označeniami.

69 Pripomínajúc ustanovenie článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka, ÚHVT uvádza, že toto ustanovenie je uvedené a prebraté v článku L. 115-5 spotrebiteľského zákonníka.

70 Pokiaľ ide o tvrdenia, ktorými Budvar zdôrazňuje, že uplatniteľnými ustanoveniami bol článok L. 711-3 písm. b) a c) a článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve, a nie článok L. 641-2 vidieckeho zákonníka, na rozdiel od rozhodnutia odvolacieho senátu ÚHVT spresňuje, že v prípade, ktorý sa týka článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, je potrebné uplatniť vnútroštátnu právnu úpravu tak, ako to urobil vnútroštátny súd. V tomto ohľade vnútroštátna judikatúra predstavuje osobitnú autoritu, ktorá zaväzuje ÚHVT.

71 ÚHVT uvádza, že vo vnútroštátnych rozsudkoch, ktoré predložil Budvar počas námietkového konania alebo v konaní na Súde prvého stupňa, ktoré sa týkali sporov medzi označeniami pôvodu a nasledujúcimi ochrannými známkami, bol uplatnený skôr článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka, než článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve. To preukazuje, že článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve alebo iné ustanovenie uvedené v tomto zákonníku nemožno uplatniť.

72 Po podrobnejšej analýze článku L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve ÚHVT nesúhlasí so záverom Budvaru, podľa ktorého ochrana poskytovaná označeniami pôvodu je voči nasledujúcim ochranným známkam úplná a bezpodmienečná. ÚHVT v tomto ohľade uvádza, že článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve sa týka zákazu zapísať označenie kolidujúce s označením pôvodu, a nie zákazu používať toto označenie. Keďže článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 výslovne vyžaduje, aby vnútroštátna právna úprava priznávala skôr „právo zakázať používanie nasledujúcej ochrannej známky" než jej zápis, ÚHVT z toho vyvodzuje, že článok L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve sa neuplatní.

73 Za predpokladu, že právo zakázať zápis zahŕňa tiež právo zakázať používanie nasledujúcej ochrannej známky, je potrebné zohľadniť podmienky, pri ktorých dochádza k „porušeniu" označenia pôvodu v zmysle článku L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve.

74 ÚHVT podobne ako Budvar uvádza, že kým zákonník o duševnom vlastníctve neobsahuje ustanovenia týkajúce sa pojmu „porušenie", pokiaľ ide o označenia pôvodu, obsahuje explicitné ustanovenia, pokiaľ ide o skoršie ochranné známky, obchodné mená alebo obchodné označenia. Podľa ÚHVT to nie je prekvapujúce, keďže rozsah ochrany označení pôvodu je osobitne definovaný v článku L. 641-2 štvrtom odseku vidieckeho zákonníka. Preto je vhodné pojem „porušenie" vykladať vo svetle posledného uvedeného ustanovenia.

75 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve nemôže rozšíriť alebo zúžiť právny obsah článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka. Toto posledné uvedené ustanovenie možno ako jediné uplatniť na stanovenie rozsahu ochrany priznanej označeniam pôvodu voči použitiu nasledujúcich označení, najmä ochranných známok.

76 Pokiaľ ide o skutočnosť, že Budvar uviedol článok L. 711-3 písm. b) a c) zákonníka o duševnom vlastníctve, ÚHVT sa domnieva, že toto ustanovenie nie je relevantné, keďže sa týka absolútnych dôvodov zamietnutia, to znamená zákazu označení, ktoré sú v rozpore s verejným poriadkom alebo môžu uviesť verejnosť do omylu najmä vzhľadom na povahu, kvalitu alebo zemepisný pôvod výrobku alebo služby. Toto ustanovenie sa podobá článku 7 ods. 1 písm. f) a g) nariadenia č. 40/94. S odvolaním sa na rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. apríla 2003, Durferrit/ÚHVT – Kolene (NU-TRIDE) (T-224/01, Zb. s. II-1589), ÚHVT spresňuje, že na vnútroštátne ustanovenia alebo ustanovenia Spoločenstva týkajúce sa absolútnych dôvodov zamietnutia sa nemožno v žiadnom prípade odvolávať v námietkových konaniach na ÚHVT.

77 ÚHVT okrem toho v liste z 9. augusta 2005, ktorý je odpoveďou na otázku položenú Súdom prvého stupňa, uvádza, že v predmetnej veci sa Budvar nemôže odvolávať na neuplatniteľnosť článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka po tom, ako pred inštanciami ÚHVT uviedol, že toto ustanovenie je základom dotknutej námietky.

Tvrdenia Anheuser-Busch

78 Anheuser-Busch najskôr pripomína, že pokiaľ ide o článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 a predmetnú vnútroštátnu právnu úpravu, platná právna úprava, judikatúra

a doktrína sú súčasťou skutočností prejednávanej veci. Tieto skutočnosti musí podľa článku 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94 preukázať namietateľ. V predmetnej veci Budvar neposkytol komplexné vysvetlenie uplatniteľného práva, ani nepredložil dôkazy odôvodňujúce jeho stanovisko.

79 Pokiaľ ide o uplatniteľné ustanovenia francúzskeho práva, Anheuser-Busch sa domnieva, že dôkazy, ktoré Budvar predložil počas rôznych konaní, si odporovali a boli nejasné. Námietka podaná na ÚHVT bola založená najmä na článku L. 641-2 štvrtom odseku vidieckeho zákonníka. Po tom, ako odvolací senát zamietol námietku založenú na tomto základe, Budvar zmenil stanovisko a po prvýkrát uviedol, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka nebol uplatniteľný (tvrdiac, že bolo potrebné uplatniť články L. 711-3 a L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve). Podľa Anheuser-Busch táto zmena stanoviska a odporujúca si prezentácia právneho stavu vo Francúzsku samotné odôvodňujú zamietnutie predmetnej žaloby. Anheuser-Busch najmä tvrdí, že Budvar v tomto štádiu konania nemôže zmeniť právny základ a tvrdenia uvedené v tomto ohľade na Súde prvého stupňa nemožno brať do úvahy. To zodpovedá praxi Súdu prvého stupňa v tejto oblasti [rozsudky Súdu prvého stupňa z 3. júla 2003, Alejandro/ÚHVT – Anheuser-Busch (BUDMEN), T-129/01, Zb. s. II-2251, bod 67, a z 18. februára 2004, Koubi/ÚHVT – Flabesa (CONFORFLEX), T-10/03, Zb. s. II-719, bod 52].

80 Anheuser-Busch okrem toho tvrdí, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka sa uplatní. Zdôrazňuje, že samotný Budvar uviedol, že článok L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve „zakazuje zapísať ako ochrannú známku označenie, ktoré porušuje označenie pôvodu", kým na druhej strane článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka „zakazuje len používanie zemepisného názvu, ktorý alebo ktorého časť predstavuje označenie pôvodu". Inými slovami, článok L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve sa týka zápisu francúzskych ochranných známok, kým článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka sa vzťahuje na používanie nasledujúcej ochrannej známky. Preto vzhľadom na skutočnosť, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 stanovuje „právo zakázať

používanie nasledujúcej ochrannej známky", Anheuser-Busch vyvodzuje, že možno uplatniť iba článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka.

81 Okrem toho, aj za predpokladu, že tvrdenia Budvaru týkajúce sa článku L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve sú prijateľné a je potrebné ich preskúmať, Anheuser-Busch sa domnieva, že tieto tvrdenia nie sú dôvodné.

82 Anheuser-Busch najmä zdôrazňuje, že článok L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve nestanovuje rozsah ochrany všetkých skorších práv, ktoré uvádza. Ustanovením, že uvedené skoršie práva sú v rozpore so zápisom ochrannej známky, ktorá ich porušuje, článok L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve skôr predpokladá, že rozsah ochrany je definovaný a upravený iným ustanovením. Ak výklad, ktorý uvádza Budvar je presný, ostatné skoršie práva – akými sú všeobecne známe skoršie ochranné známky, autorské, priemyselné alebo osobnostné práva – majú voči nasledujúcim ochranným známkam „úplnú ochranu" bez ohľadu na iné podmienky ako napríklad podobnosť predmetných práv.

83 V zmysle článku L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve je otázkou, či došlo k porušeniu skorších práv. Odpovedať na ňu možno iba s ohľadom na osobitné pravidlá uplatniteľné na tieto práva. V tomto ohľade Anheuser-Busch uvádza, že samotný zákonník o duševnom vlastníctve výslovne odkazuje na vidiecky zákonník. Najmä oddiel II kapitoly VII zákonníka o duševnom vlastníctve týkajúci sa „označení pôvodu" obsahuje samostatný článok (L. 721-1), ktorý uvádza, že „pravidlá týkajúce sa určenia označení pôvodu upravuje článok L. 115-1 spotrebiteľského zákonníka". Preto uplatniteľnými ustanoveniami na ochranu označení pôvodu musia byť tie, ktoré sú uvedené v spotrebiteľskom zákonníku, ktorý sa odvoláva na vidiecky zákonník. Anheuser-Busch nesúhlasí so stanoviskom Budvaru, podľa ktorého označenie zhodné s označením pôvodu nemožno za žiadnych okolností zapísať ako ochrannú známku. Podľa Anheuser-Busch je označenie pôvodu chránené len pre jeden výrobok. Keďže výrobky dotknuté v predmetných veciach sú rozdielne, použitie toho istého pojmu pre uvedené výrobky nemôže porušovať označenia pôvodu, okrem situácie, ak by išlo o osobitné okolnosti. Tieto okolnosti sú uvedené

len v článku L. 641-2 štvrtom odseku vidieckeho zákonníka, a nie v článku L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve. Posledné uvedené ustanovenie teda nemožno uplatniť na určenie, či francúzska právna úprava priznáva Budvaru právo podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

84 Anheuser-Busch okrem toho uvádza, že Budvar počas šiestich rokov konania po prvýkrát uvádza porušenie článku L. 711-3 písm. b) a c) zákonníka o duševnom vlastníctve. Anheuser-Busch nepovažuje za potrebné odpovedať na tieto tvrdenia, ktoré sú podľa neho neprijateľné a neuplatniteľné. Uvedené tvrdenia boli tiež podané oneskorene a v každom prípade nie sú podporené skutkovými okolnosťami alebo dôkazmi. Anheuser-Busch tiež zdôrazňuje, že predmetné veci vyplývajú z námietok, ktoré sa týkajú relatívnych dôvodov zamietnutia. Článok L. 711-3 zákonníka o duševnom vlastníctve sa však týka absolútnych dôvodov zamietnutia zápisu ochrannej známky a navyše sa uplatňuje len na prihlášky ochranných známok podané vo Francúzsku.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

85 Je potrebné uviesť, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 umožňuje podať námietku voči prihláške ochrannej známky Spoločenstva na základe iného označenia, akým je skoršia ochranná známka, podľa článku 8 ods. 1 až 3 a článku 8 ods. 5.

86 Podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 musí byť takéto označenie používané v obchodnom styku a musí mať väčší ako lokálny význam. Podľa práva členského štátu, ktoré sa uplatní na toto označenie, musia byť práva z neho vyplývajúce

nadobudnuté pred podaním prihlášky ochrannej známky Spoločenstva alebo pred dňom uplatnenia práva prednosti na podporu prihlášky ochrannej známky Spoločenstva. Takisto podľa práva členského štátu, ktoré sa uplatní na toto označenie, prepožičiava takéto označenie jeho majiteľovi právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

87 Budvar položil Súdu prvého stupňa otázku týkajúcu sa poslednej podmienky uvedenej v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, to znamená, či v predmetnej veci bolo dostatočne preukázané, že uvedené označenia pôvodu na základe uplatniteľného francúzskeho práva prepožičiavajú právo zakázať používanie nasledujúcej ochrannej známky.

88 Keďže článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 je uvedený v časti týkajúcej sa relatívnych dôvodov zamietnutia a vzhľadom na článok 74 tohto nariadenia, povinnosťou namietateľa v konaní na ÚHVT je preukázať, že uvedené označenie prepožičiava jeho majiteľovi právo zakázať používanie nasledujúcej ochrannej známky.

89 V tejto súvislosti treba brať do úvahy najmä uvedenú vnútroštátnu právnu úpravu a súdne rozhodnutia prijaté v dotknutom členskom štáte. Na základe toho je namietateľ povinný preukázať, že predmetné označenie patrí do pôsobnosti práva dotknutého členského štátu a umožňuje zakázať používanie nasledujúcej ochrannej známky. Je potrebné zdôrazniť, že v kontexte článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 musí preukazovacia povinnosť namietateľa súvisieť s ochrannou známkou, o ktorej zápis sa žiada.

90 Odvolací senát po tom, ako pripomenul ustanovenia článku 1 ods. 1 a 2, článku 2 ods. 1, článkov 3, 5 ods. 1 a článku 8 Lisabonskej dohody (body 41 až 45 napadnutého rozhodnutia), zastával názor, že „označeniam pôvodu zapísaným podľa Lisabonskej dohody bola vo Francúzsku priznaná ochrana podľa článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka“ (bod 46 napadnutého rozhodnutia).

91 Je potrebné uviesť, že ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka sú uvedené v článku L. 115-5 štvrtom odseku spotrebiteľského zákonníka.

92 Tiež je nutné zdôrazniť, že ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka Budvar uviedol pred inštanciami ÚHVT najmä v rámci odvolania podaného na odvolací senát.

93 Budvar na Súde prvého stupňa po prvýkrát uvádza skutočnosť, že v predmetnej veci nebolo možné uplatniť článok L. 641-2 vidieckeho zákonníka a odvolací senát sa musel odvolať na článok L. 711-3 písm. b) a c) a na článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve.

94 V prvom rade je nutné zdôrazniť, že okrem ustanovení článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka Budvar pred inštanciami ÚHVT uviedol niektoré články zákonníka o duševnom vlastníctve. Okrem toho, najmä pokiaľ ide o článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve, je vhodné uviesť, že toto ustanovenie sa týka „chránených" označení pôvodu. Preto si žalobca oprávnene kládol otázku, aké miesto patrí článku L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve vo francúzskom práve a aká súvislosť môže existovať medzi týmto ustanovením a článkom L. 641-2 vidieckeho zákonníka. Z tohto dôvodu sa Súd prvého stupňa domnieva, že Budvar má právo namietať proti tomu, že odvolací senát v predmetnej veci uplatnil ustanovenia článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka a nezohľadnil najmä článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve.

95 Preto je potrebné uviesť, po prvé, že Budvar vychádza z právnej domnienky, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka sa neuplatní, keďže toto ustanovenie sa týka zákazu používať zemepisné označenie, ktoré predstavuje

označenie pôvodu a nie zákazu zapísať ochrannú známku. Tvrdenia Budvaru treba vnímať v tom zmysle, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka nemožno uplatniť v konaní, ktoré sa týka zápisu ochrannej známky Spoločenstva. V tomto ohľade stačí konštatovať, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 stanovuje, že predmetné označenie musí podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva prepožičiavať svojmu majiteľovi právo zakázať „používanie" neskoršej ochrannej známky. Článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nevyžaduje, aby podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva predmetné označenie priznávalo svojmu majiteľovi právo zakázať „zápis ochrannej známky". Domnienka Budvaru teda nie je dôvodná. Zohľadnenie článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka teda z tohto dôvodu nemožno vylúčiť.

96 Po druhé je potrebné konštatovať, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka sa týka situácií, v ktorých nasledujúce označenie priamo alebo nepriamo používa zemepisné označenie predstavujúce označenie pôvodu.

97 Článok 2 Lisabonskej dohody, podľa ktorého boli predmetné označenia zapísané ako označenia pôvodu, stanovuje, že v zmysle tejto dohody označenie pôvodu predstavuje „zemepisné označenie" štátu, regiónu alebo oblasti, slúžiace na označenie výrobku, ktorý odtiaľ pochádza a ktorého povaha alebo osobitné vlastnosti súvisia výlučne alebo v prevažnej miere so zemepisným prostredím zahŕňajúcom tak prírodný, ako aj ľudský faktor.

98 V predmetnej veci je nesporné, že prihlasovaná obrazová ochranná známka priamo používa zemepisné označenie, ktoré predstavuje označenie pôvodu v zmysle článku 2 Lisabonskej dohody.

99 Po tretie je potrebné uviesť, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka je uvedený v kapitole IV týkajúcej sa valorizácie poľnohospodárskych alebo

potravinárskych výrobkov a v kapitole 1 nazvanej „Označenia pôvodu". Články L. 641-1-1 až L. 641-4 vidieckeho zákonníka stanovujú konanie o schválení označení pôvodu, zatiaľ čo článok L. 641-2 štvrtý odsek vymedzuje rozsah ochrany zverenej označeniam pôvodu, ak je použité zemepisné označenie, ktoré ich tvorí alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý toto označenie pripomína. Je potrebné uviesť, že ochrana označení pôvodu, zemepisných označení a osvedčení špecifického charakteru na úrovni Spoločenstva, je uvedená v článkoch L. 642-1 až L. 642-4 vidieckeho zákonníka.

100 Článok L. 115-5 štvrtý odsek spotrebiteľského zákonníka, ktorý preberá ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka, je uvedený v časti nazvanej „Označenia pôvodu", ktorá sa nachádza v kapitole týkajúcej sa valorizácie výrobkov a služieb a v oddieli, ktorý sa týka informovania spotrebiteľov. Článok L. 115-5 štvrtý odsek spotrebiteľského zákonníka tiež uvádza konanie o zápis chráneného označenia pôvodu, ako je definované v článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka, ako aj rozsah ochrany zverenej označeniam pôvodu podľa štvrtého odseku tohto ustanovenia, pokiaľ je použité zemepisné označenie, ktoré ich tvorí alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý toto označenie pripomína.

101 Z toho vyplýva, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka, ako aj článok L. 115-5 štvrtý odsek spotrebiteľského zákonníka, ktorý preberá ustanovenie predchádzajúceho článku, predstavujú osobitné ustanovenia, ktoré definujú rozsah ochrany označení pôvodu vo francúzskom práve, pokiaľ je použité zemepisné označenie, ktoré ich tvorí alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý toto označenie pripomína.

102 Ustanovenia článku L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve, ako aj iné ustanovenia tohto zákonníka, ktoré uviedol Budvar, sú uvedené v oddieli 1 týkajúcom sa výrobných značiek, obchodných názvov alebo názvov služieb, a v kapitole 1 nazvanej „Prvky tvoriace ochrannú známku".

103 V tomto ohľade je potrebné najskôr uviesť, že ustanovenia zákonníka o duševnom vlastníctve, ktoré uviedol Budvar, sa na rozdiel od vyššie uvedených ustanovení vidieckeho zákonníka a spotrebiteľského zákonníka nenachádzajú v časti zákonníka venovanej označeniam pôvodu.

104 Ďalej je opodstatnené uviesť, že ustanovenia zákonníka o duševnom vlastníctve, ktoré uviedol Budvar, sa týkajú podmienok zápisu ochranných známok podľa francúzskeho práva, a nie podmienok ich používania v zmysle článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94.

105 Okrem toho, článok L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve osobitne spresňuje, že „ako ochrannú známku nemožno zapísať označenie, ktoré porušuje... chránené označenie pôvodu". Na účely stanovenia, v akom rozsahu je označenie pôvodu „chránené" a prípadne, či ho uvedené označenie „porušuje", je vhodné odvolať sa najmä na ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka pokiaľ, ako je tomu v predmetnej veci, zemepisné označenie, ktoré predstavuje uvedené označenie pôvodu, je použité v prihlasovanej ochrannej známke.

106 Po štvrté je potrebné zdôrazniť, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia bol jediným francúzskym súdnym rozhodnutím, ktoré sa týkalo, ako je to v predmetnej veci, použitia pre rozdielny výrobok zemepisného označenia predstavujúceho označenie pôvodu zapísané v tretej krajine a chránené v zmysle Lisabonskej dohody a ktoré bolo vydané po začlenení článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka do francúzskeho práva v roku 1990, rozsudok cour d'appel de Paris zo 17. mája 2000 týkajúci sa kubánskych označení pôvodu Habana a Habanos na označenie cigár a nespracovaného alebo spracovaného tabaku a tabakových výrobkov (ďalej len „rozsudok cour d'appel de Paris Habana"). Tento rozsudok Budvar uviedol pred inštanciami ÚHVT.

107 V uvedenej veci bola spochybnená ochranná známka Havana zapísaná a používaná vo Francúzsku najmä pre parfumy.

108 V rozsudku v tejto veci cour d'appel de Paris najskôr preskúmal podmienky stanovené v článku L. 115-5 štvrtom odseku spotrebiteľského zákonníka, ktorý preberá ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka, a dospel k záveru, že „nebezpečenstvo zneužitia všeobecnej známosti označenia pôvodu Habana bolo skutočné a dostatočne definované".

109 Následne v časti nazvanej „Opatrenia, ktoré treba prijať", sa cour d'appel de Paris domnieval, že žalobca bol najmä podľa článku L. 711-4 písm. d) zákonníka o duševnom vlastníctve „oprávnený žiadať výmaz ochrannej známky Havana zapísanej vo Francúzsku".

110 Okrem toho, bez ohľadu na ustanovenia zákonníka o duševnom vlastníctve, cour d'appel de Paris spresnil, že žalobca bol „tiež oprávnený žiadať, aby bolo dotknutým spoločnostiam zakázané používať označenie ‚havana' na označenie kozmetických výrobkov, ktoré vyrábali". Vzhľadom na pojmy, ktoré cour d'appel de Paris použil vo svojom rozsudku, bol zákaz používať označenie „havana" odôvodnený ustanoveniami článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka, ktorými boli prebraté ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka.

111 Z toho vyplýva, že v tejto veci cour d'appel de Paris na účely stanovenia ochrany priznanej podľa francúzskeho práva dotknutým označeniam pôvodu zapísaným podľa Lisabonskej dohody, preskúmal podmienky stanovené v článku L. 115-5 štvrtom odseku spotrebiteľského zákonníka, ktorý preberá ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka.

112 Z toho tiež vyplýva, že podľa uvedených ustanovení spotrebiteľského zákonníka, ktorý preberá ustanovenia vidieckeho zákonníka, bol cour d'appel de Paris oprávnený zakázať používanie zemepisného označenia nachádzajúceho sa v predmetných označeniach pôvodu dotknutých výrobkov a z toho dôvodu zakázať spornú ochrannú známku. Na základe ustanovení článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka, ktoré sú prebraté v článku L. 115-5 štvrtom odseku spotrebiteľského zákonníka, možno teda zakázať „používanie" neskoršej ochrannej známky v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

113 Je potrebné uviesť, že postup realizovaný v rozsudku Habana už cour d'appel de Paris uplatnil v rámci ochrany označení pôvodu zapísaných podľa francúzskeho práva v rozsudku z 15. decembra 1993, ktorý sa týkal ochrany chráneného označenia pôvodu Champagne. Tento rozsudok, ktorý Budvar tiež uviedol pred inštanciami ÚHVT, sa týkal ochrannej známky, zapísanej vo Francúzsku pre parfum, ktorá obsahovala zemepisné označenie predstavujúce predmetné označenie pôvodu. V tejto veci cour d'appel de Paris pred tým, ako rozhodol o uplatnení ustanovení zákonníka o duševnom vlastníctve, uplatnil článok L. 115-5 štvrtý odsek spotrebiteľského zákonníka, ktorý preberá ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka.

114 Vzhľadom na uvedené dôvody je opodstatnené vyvodiť záver, že odvolací senát sa nedopustil omylu, keď zohľadnil ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka.

115 Preto treba prvú časť jediného žalobného dôvodu Budvaru zamietnuť ako nedôvodnú.

2. O druhej, subsidiárnej, časti týkajúcej sa nesprávneho uplatnenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka odvolacím senátom

a) Tvrdenia účastníkov konania

Tvrdenia Budvaru

116 Hoci sa Súd prvého stupňa domnieva, že prihláška zemepisného označenia predstavujúceho označenie pôvodu ako ochrannej známky znamená používanie zemepisného označenia v zmysle článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka, Budvar v každom prípade navrhuje, aby Súd prvého stupňa konštatoval, že v napadnutom rozhodnutí odvolací senát nesprávne uplatnil tento článok a ustanovenia Lisabonskej dohody.

117 Budvar najskôr tvrdí, že odvolací senát správne uviedol, že:

„Je nesporné, že francúzske označenia pôvodu sú vo Francúzsku chránené len vtedy, ak bola riadne preukázaná ich všeobecná známosť. Článok L. 641-2 vidieckeho zákonníka stanovuje, že poľnohospodárskym, potravinárskym výrobkom a výrobkom lesného hospodárstva možno priznať označenie pôvodu, ak okrem splnenia iných podmienok ‚je riadne preukázaná ich všeobecná známosť'." (Bod 50 napadnutého rozhodnutia)

118 Budvar dodáva, že odvolací senát považoval v každom prípade za potrebné uviesť nasledujúce spresnenie:

„Táto podmienka sa však neuplatní na cudzie označenia pôvodu chránené vo Francúzsku podľa Lisabonskej dohody. Z článku 5 ods. 1 uvedenej dohody zjavne

vyplýva, že označenia pôvodu chránené v krajine pôvodu sú chránené v iných štátoch Osobitnej únie na základe žiadosti príslušných úradov krajiny pôvodu." (Bod 50 napadnutého rozhodnutia)

119 Podľa Budvaru nie je toto posledné uvedené tvrdenie dôvodné.

120 Budvar v prvom rade uvádza, že všetky signatárske štáty Lisabonskej dohody majú, pokiaľ ide o zapísanie označenia pôvodu, podobnú právnu úpravu. V tomto ohľade článok 2 Lisabonskej dohody stanovuje definíciu označenia pôvodu, ktorá je platná vo všetkých signatárskych štátoch.

121 Preto všetky signatárske štáty Lisabonskej dohody vyžadujú na zápis označenia pôvodu preukázanie všeobecnej známosti. V napadnutom rozhodnutí tento bod nie je sporný.

122 Budvar dodáva, že všeobecná známosť zemepisných označení „Budweiser", pokiaľ ide o označovanie piva v Českej republike, bola určite preukázaná na účely zapísania uvedených označení pôvodu. Budvar v tomto ohľade pripomína, že predmetné označenia pôvodu boli na ÚHVT zapísané 22. novembra 1967.

123 Okrem toho, dekrétom č. 70-65 z 9. januára 1970, uverejneným v *Úradom vestníku Francúzskej republiky* 23. januára 1970, Francúzsko podľa článku 1 druhého odseku Lisabonskej dohody uznalo a vyhlásilo za hodné ochrany na území Francúzska označenia pôvodu obsahujúce zemepisné označenie „Budweiser". Budvar spresňuje, že proti tomuto dekrétu nebola na Conseil d'État podaná žiadna žaloba.

124 Podľa Budvaru sú preto predmetné označenia pôvodu chránené vo Francúzsku len na základe Lisabonskej dohody a najmä jej článku 1 druhého odseku.

125 Označenie pôvodu pochádzajúce zo signatárskeho štátu Lisabonskej dohody je preto na francúzskom území chránené rovnako ako vnútroštátne označenia, pričom sa nevyžaduje preukázanie jeho skutočnej všeobecnej známosti. Napadnuté rozhodnutie teda nesprávne uvádza, že „o označeniach pôvodu,... ktoré sú chránené vo Francúzsku na základe Lisabonskej dohody, nemožno predpokladať, že sú vo Francúzsku všeobecne známe" (bod 50 napadnutého rozhodnutia).

126 Budvar dodáva, že odvolací senát nesprávne uplatnil tiež článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka, keď uviedol, že:

„Pokiaľ je označenie pôvodu... chránené vo Francúzsku na základe Lisabonskej dohody, patrí mu ochrana voči odlišným výrobkom len vtedy, ak je predložený dôkaz o jeho všeobecnej známosti vo Francúzsku a jeho používanie pre odlišné výrobky by ohrozilo alebo zoslabilo túto všeobecnú známosť.

...

V predmetnej veci Budvar nielenže nepredložil dôkaz o všeobecnej známosti označení pôvodu vo Francúzsku, ale ani nepreukázal, ako by všeobecná známosť, za predpokladu, že existuje, mohla byť ohrozená alebo zoslabená, ak by bol Anheuser-

Busch oprávnený používať obrazovú ochrannú známku obsahujúcu pojem ‚Budweiser' pre prihlasované výrobky patriace do tried 16, 21, 25 a 30." (Body 51 a 53 napadnutého rozhodnutia)

127 Budvar upriamuje pozornosť Súdu prvého stupňa na skutočnosť, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka v znení spotrebiteľského zákonníka sa týka používania zemepisného označenia, ktoré predstavuje označenie pôvodu alebo jeho časť. Nevzťahuje sa na označenie pôvodu, ale na zemepisné označenie, ktoré je v ňom uvedené. Preto je z toho potrebné vyvodiť záver, že prevzatie zemepisného označenia predstavujúceho označenie pôvodu je zakázané, či už ide o rovnaké, podobné alebo odlišné výrobky. Toto riešenie je logické, keďže zemepisné označenie je podstatným a určujúcim prvkom každého označenia pôvodu. Použitie samotného zemepisného označenia môže zjavne vyvolať predstavu, že ide o výrobok, ktorého sa týka označenie pôvodu.

128 V predmetnej veci Anheuser-Busch požiadal o zápis ochrannej známky, ktorú predstavuje len zemepisné označenie „Budweiser" bez toho, aby toto označenie tvorilo súčasť celku, čím by sa odlíšilo od označenia pôvodu. Nebolo preto opodstatnené uplatniť výnimku stanovenú v článku L. 641-2 štvrtom odseku vidieckeho zákonníka a skúmať, či prihlasovaná obrazová ochranná známka, ktorú predstavuje len zemepisný názov „Budweiser", môže zoslabiť alebo ohroziť všeobecnú známosť, ktorá patrí ku každému označeniu pôvodu.

129 Subsidiárne, Budvar sa domnieva, že všeobecná známosť, ktorá prislúcha predmetným označeniam pôvodu, môže byť ohrozená alebo zoslabená zápisom spornej ochrannej známky. V tomto ohľade Budvar spresňuje, že na to, aby sa ochrana vzťahovala na odlišné výrobky, nevyžaduje francúzska právna úprava obzvlášť vysokú úroveň uvedenej skutočnej všeobecnej známosti. Možno však vyžadovať preuká-

zanie, že táto skutočná všeobecná známosť môže byť zoslabená a zovšednená zápisom ochrannej známky, ktorú predstavuje uvedené zemepisné označenie.

130 Budvar uvádza, že prihlášku spornej ochrannej známky podala spoločnosť, ktorá je pivovarom, teda priamym konkurentom. Budvar okrem toho tvrdí, že prihlášky, ktoré podal Anheuser-Busch, sa týkali piva (ktoré je predmetom jednej zo spojených vecí, a to T-71/04). Navyše, Budvar tvrdí, že jedným z prvkov prihlasovanej ochrannej známky je slogan „king of beers". Prihlasovaná ochranná známka sa preto priamo týka piva. V každom prípade, v čase podania prihlášky musel Anheuser-Busch ako odborník v oblasti výroby piva vedieť o všeobecnej známosti predmetných označení pôvodu prinajmenšom na českom území.

131 Okolnosti podania prihlášky ochrannej známky teda preukazujú zjavnú vôľu ohroziť všeobecnú známosť predmetných označení pôvodu ich zoslabením a ohrozením ich jedinečnosti zovšeobecnením označenia „Budweiser" a tiež pokus privlastniť si tieto označenia pôvodu. Skutočnosť, že Anheuser-Busch je dôležitým výrobcom piva, preukazuje jeho parazitujúci a nečestný zámer, ako aj účel zoslabiť a zovšeobecniť označenia pôvodu. Budvar uvádza, že v prípadoch, ktoré boli predmetom rozsudkov cour d'appel de Paris z 15. decembra 1993 (Champagne) a zo 17. mája 2000 (Habana, už citovaný v bode 106 vyššie), boli účastníkmi konaní podniky, ktoré neboli konkurentmi. V týchto veciach bolo konštatované ohrozenie všeobecnej známosti predmetných označení pôvodu.

132 Navyše je potrebné zohľadniť predchádzajúce právne súvislosti, ktoré vyvolali rozpory medzi Budvarom a Anheuser-Busch. Spor medzi týmito dvomi podnikmi vznikol už pred viac ako storočím. Budvar uvádza, že v roku 1894 pán Adolphus Busch vyhlásil, že na účely výroby piva „Budweiser" vyrábaného podľa českej receptúry v Saint Louis (Missouri), sídle spoločnosti Anheuser-Busch, sa inšpiroval výnimočnosťou piva vyrábaného v Budweis v Československu.

133 Budvar z toho vyvodzuje záver, že nebezpečenstvo ohrozenia všeobecnej známosti označení pôvodu je dostatočne preukázané a musí viesť k tomu, aby Súd prvého stupňa zamietol zápis sporných ochranných známok.

Tvrdenia ÚHVT

134 ÚHVT odpovedá na tvrdenia Budvaru v rámci svojej analýzy podmienky stanovenej v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, podľa ktorej skoršie právo musí svojmu majiteľovi na základe uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy priznávať právo zakázať používanie namietanej ochrannej známky.

135 Po tom, ako Budvar v prvej časti svojho jediného žalobného dôvodu dospel k záveru, že článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka bol uplatniteľný, skúma ÚHVT rozsah ochrany označení pôvodu podľa tohto ustanovenia.

136 V tomto štádiu ÚHVT rozlišuje medzi potrebou preukázať všeobecnú známosť označenia pôvodu a nebezpečenstvom, že táto všeobecná známosť môže byť ohrozená alebo zoslabená.

— O potrebe preukázať všeobecnú známosť označenia pôvodu

137 ÚHVT uvádza, že Lisabonská dohoda vyžaduje, aby každý signatársky štát priznal ochranu zapísaným označeniam pôvodu. Podľa ÚHVT táto úroveň ochrany musí byť aspoň taká vysoká, ako je úroveň stanovená Lisabonskou dohodou.

138 V tomto ohľade ÚHVT pripomína, že článok 3 Lisabonskej dohody stanovuje, že „ochrana sa poskytuje proti každému neoprávnenému použitiu alebo napodobeniu aj v prípade, ak je skutočný pôvod výrobku uvedený alebo ak je označenie preložené, alebo je uvedené v spojení so slovami ako napr. ‚druh', ‚typ', ‚metóda', ‚napodobenie' a podobne".

139 Podľa ÚHVT sa minimálna požadovaná ochrana vzťahuje len na výrobky, ktoré boli zapísané a výrobky patriace do tej istej triedy (v predmetnej veci pivo). Lisabonská dohoda nevyžaduje, aby bola priznaná ochrana nad rámec tejto skupiny výrobkov.

140 To však neznamená, že označenie pôvodu nemôže mať širšiu ochranu podľa vnútroštátnej právnej úpravy štátu, v ktorom sa nadobudnuté právo uplatňuje.

141 Pripomínajúc ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka, ÚHVT sa domnieva, že ochrana priznaná týmto ustanovením má dva stupne.

142 V prvom rade článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka stanovuje minimálnu ochranu vzťahujúcu sa na použitie zhodného označenia alebo označenia, ktoré môže pripomínať označenie pôvodu vzhľadom na podobné výrobky. Táto ochrana je bezpodmienečná a možno ju priznať všetkým označeniam pôvodu, vnútroštátnym aj zahraničným, pričom treba dokázať len možnosť podobnosti medzi označeniami a podobnosť výrobkov.

143 Ďalej, článok L. 641-2 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka stanovuje širšiu ochranu vnútroštátnych alebo zahraničných označení pôvodu, ktorá zahŕňa aj použitie zhodného označenia alebo označenia, ktoré môže pripomínať označenie pôvodu vzhľadom na odlišné výrobky. Táto ochrana je podmienená dôkazom, že uvedené označenie má všeobecnú známosť, ktorá môže byť ohrozená alebo zoslabená.

144 Toto nebezpečenstvo treba posúdiť vzhľadom na francúzsku verejnosť. Rovnako je potrebné preukázať, že označenie pôvodu má všeobecnú známosť u francúzskej verejnosti. Pokiaľ neexistuje všeobecná známosť, nemôže vzniknúť nebezpečenstvo jej ohrozenia alebo zoslabenia.

145 Odvolací senát sa preto nedopustil omylu, keď dospel k záveru, že „nemožno predpokladať, že zahraničné označenia pôvodu, ktoré sú chránené vo Francúzsku na základe Lisabonskej dohody, sú vo Francúzsku všeobecne známe“ (bod 50 napadnutého rozhodnutia).

146 Za týchto podmienok Budvar nesprávne uviedol, že označenie pôvodu má samo osebe všeobecnú známosť alebo je dobre známe. Nesprávny názor Budvaru vychádza zo skutočnosti, že pojem „všeobecná známosť výrobku“, ktorý je uvedený v článku 2 ods. 2 Lisabonskej dohody vzhľadom na zápis v krajine pôvodu, sa automaticky nevzťahuje na iné členské štáty, v ktorých sa žiada ochrana. Preto označenie ako „Budweiser“, ktoré má všeobecnú známosť v Českej republike, ale nie je známe alebo používané vo veľkom rozsahu na francúzskom trhu, nemôže mať vo Francúzsku všeobecnú známosť.

147 V tejto súvislosti sa ÚHVT domnieva, že účelom článku L. 641 2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka, ako aj ktoréhokoľvek ustanovenia zakazujúceho ohrozenie, využívanie, zoslabenie alebo poškodenie všeobecnej známosti označenia pôvodu [ÚHVT odkazuje najmä na článok 13 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 2081/92 zo

14. júla 1992 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. ES L 208, s. 1; Mim. vyd. 03/013, s. 4)] je chrániť „povesť" označenia pôvodu, to znamená jeho hospodársku hodnotu. K tomuto poškodeniu môže dôjsť len vtedy, ak označenie pôvodu má všeobecnú známosť v štáte, kde sa ochrana požaduje.

148 ÚHVT uvádza, že Súdny dvor vo svojom rozsudku Consorzio del Prosciutto di Parma a Salumificio S. Rita, už citovanom v bode 62 vyššie (bod 64), ktorý sa týkal nariadenia č. 2081/92, spresnil pojem „všeobecná známosť" označení pôvodu takto:

„Reputácia označení pôvodu závisí od povesti, ktorú tieto označenia majú na strane spotrebiteľov. Uvedená povesť sama osebe závisí najmä od osobitných vlastností a vo všeobecnosti od kvality výrobku. Táto posledná uvedená je v konečnom dôsledku základom reputácie výrobku."

149 Povesť alebo všeobecná známosť označení pôvodu závisí od subjektívneho vnímania verejnosti a vzhľadom na územie sa môže líšiť. Podľa ÚHVT je správne, že povesť alebo všeobecná známosť sú založené na kvalite výrobku. V každom prípade však povesť alebo všeobecná známosť označenia pôvodu v podstatnej miere závisia od iných faktorov ako od samotného výrobku. ÚHVT uvádza najmä výšku investícií do reklamy, intenzitu používania označenia pôvodu a podiel na trhu patriaci tomuto výrobku.

150 Keďže všeobecná známosť označení pôvodu závisí najmä od týchto faktorov a ich vplyvu na príslušnú skupinu verejnosti a uvedenú všeobecnú známosť nemožno odvodiť zo zápisu uskutočneného v rámci Lisabonskej dohody a v každom štáte, kde

údajne došlo k ujme spôsobenej tejto všeobecnej známosti, je potrebné ju preukázať. Odlišné riešenie by viedlo k rovnakému stupňu ochrany označení pôvodu, ktorých dobré meno je všeobecne známe, a označení pôvodu, ktoré sú málo známe, a pravdepodobne k tomu, že týmto posledným uvedeným bude priznaná ochrana v štátoch, kde nemajú žiadnu všeobecnú známosť.

151 Z predchádzajúcich úvah ÚHVT vyvodzuje záver, že odvolací senát sa nedopustil omylu, keď uplatnenie článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka podmienil preukázaním, že označenia pôvodu majú vo Francúzsku všeobecnú známosť.

152 Francúzska judikatúra podľa ÚHVT potvrdzuje tento záver. Podľa ÚHVT je v určitých prípadoch, na ktoré sa vzťahuje článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, potrebné uplatniť vnútroštátnu právnu úpravu, ako to urobil vnútroštátny súd. Vnútroštátnym rozsudkom preto patrí osobitná dôležitosť.

153 V tomto ohľade odvolací senát správne odkazuje na rozsudok Habana, už citovaný v bode 106 vyššie, ktorý sa týka sporu medzi označením pôvodu Havana, chráneným vzhľadom na cigary podľa Lisabonskej dohody a nasledujúcou ochrannou známkou Habana vzťahujúcou sa na parfumy. Z tohto rozsudku vyplýva, že nepreukázanie všeobecnej známosti medzinárodného označenia pôvodu Havana vo Francúzsku by viedlo k zamietnutiu žaloby.

154 ÚHVT dodáva, že pokiaľ ochrana smeruje proti použitiu nasledujúceho označenia vzhľadom na odlišné výrobky, francúzske súdy vyžadujú preukázanie všeobecnej známosti všetkých označení pôvodu bez ohľadu na to, či majú vnútroštátny alebo medzinárodný pôvod. ÚHVT sa odvoláva na rozsudky cour d'appel de Paris z 15. decembra 1993 a z 12. septembra 2001 týkajúce sa označenia Champagne, ktoré sú prílohou žaloby. Na rozdiel od tvrdenia Budvaru preto nejde o rozdielne zaobchádzanie.

— O ohrození alebo zoslabení všeobecnej známosti označenia pôvodu

155 ÚHVT tvrdí, že odvolací senát tiež oprávnene zamietol odvolanie z dôvodu, že Budvar „nepreukázal, ako mohla byť, za predpokladu že existovala, ohrozená alebo zoslabená všeobecná známosť označení pôvodu, ak by bol Anheuser-Busch oprávnený používať obrazovú ochrannú známku obsahujúcu pojem ‚Budweiser' pre prihlasované výrobky patriace do tried 16, 21, 25 a 30" (bod 53 napadnutého rozhodnutia).

156 Budvar v žiadnom štádiu konania nepredložil žiadny skutkový prvok alebo tvrdenie, ktoré by podporovalo žalobný dôvod, podľa ktorého použitie sporných ochranných známok mohlo ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť označení pôvodu. Viazaný ustanoveniami článku 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94 odvolací senát sa nedopustil omylu, keď zamietol možnosť tohto ohrozenia alebo zoslabenia.

157 V tomto ohľade sú tvrdenia obsiahnuté v žalobe neprijateľné, pretože boli po prvýkrát predložené až na Súde prvého stupňa.

158 Hoci by tieto tvrdenia boli považované za prijateľné, ÚHVT uvádza, že ohrozenie všeobecnej známosti označení pôvodu môže vzniknúť, pokiaľ si subjekty na použitie v inej oblasti s istotou zvolia zhodné alebo podobné označenia s cieľom privlastniť si časť investícií vynaložených majiteľom skoršieho práva. Táto situácia je podobná nečestnému ťaženiu z dobrého mena skoršej ochrannej známky v zmysle článku 5 ods. 2 prvej smernice Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92) alebo článku 8 ods. 5 nariadenia č. 40/94.

159 ÚHVT uznáva, že používanie obrazovej ochrannej známky obsahujúcej pojmy „king of beers" vo vzťahu ku ktorémukoľvek výrobku by teoreticky mohlo vyvolať v príslušnej skupine verejnosti asociáciu s pivom, pretože obsahuje pojmy „king of beers" a toto používanie by mohla príslušná skupina verejnosti vnímať ako nepriamo podporujúce hlavnú činnosť pivovaru Anheuser-Busch. Tento prípad by nastal najmä v súvislosti s používaním prihlasovanej obrazovej ochrannej známky vo vzťahu k „ľahkým jedlám" zaradeným do triedy 30, keďže tieto výrobky možno predávať v baroch a kaviarňach. Ak sa preto Súd prvého stupňa domnieva, že všeobecnú známosť označení pôvodu možno predpokladať, ÚHVT navrhuje, aby bola táto záležitosť predložená odvolaciemu senátu na doplňujúce posúdenie uvedenej veci.

160 Pokiaľ ide o zoslabenie všeobecnej známosti označení pôvodu, ÚHVT zastáva názor, že toto zoslabenie môže nastať, pokiaľ výrobky, pre ktoré sa predmetné označenie používa, môže príslušná skupina verejnosti vnímať spôsobom, ktorý ohrozuje povesť a príťažlivosť označenia pôvodu. Táto situácia sa približuje poškodzovaniu dobrého mena skoršej ochrannej známky v zmysle článku 5 ods. 2 prvej smernice alebo článku 8 ods. 5 nariadenia č. 40/94.

161 V prejednávanej veci však neexistuje rozpor medzi pivom na jednej strane a väčšine výrobkov uvedených v prihláške na druhej strane, ktorý by mohol ohroziť povesť skorších označení pôvodu. Navyše je málo pravdepodobné, že používanie predmetných ochranných známok vo vzťahu k väčšine výrobkov uvedených v prihláške môže vyvolať negatívne alebo nevhodné asociácie, ktoré by boli v rozpore s dobrou povesťou skorších označení pôvodu.

162 Ďalej ÚHVT predkladá pripomienky týkajúce sa aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky účinného od 1. mája 2004 a doplnenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

163 Pokiaľ ide o akt o podmienkach pristúpenia Českej republiky, ÚHVT uvádza, že od 1. mája 2004, teda po prijatí napadnutého rozhodnutia, sú názvy „Českobudějovické pivo" a „Budějovické pivo" („Budweiser Bier") chránené ako zemepisné označenia podľa nariadenia č. 2081/92, pričom akt o pristúpení stanovil okrem iného, že táto ochrana „sa netýka ochranných známok vzťahujúcich sa na pivo alebo iných práv existujúcich v Európskej únii v čase pristúpenia".

164 Pokiaľ ide o článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, ÚHVT tvrdí, že toto bolo zmenené a doplnené nariadením Rady č. 422/2004 z 19. februára 2004 (Ú. v. ES L 70, s. 1; Mim. vyd. 17/002, s. 3), to znamená po prijatí napadnutého rozhodnutia, ktorým boli včlenené skoršie práva chránené právnou úpravou Spoločenstva.

165 Podľa ÚHVT nemožno v predmetnej veci brať do úvahy tie zmeny, ku ktorým došlo až po prijatí napadnutého rozhodnutia. V každom prípade ÚHVT uvádza, že znenie článku 13 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 2081/92 je podobné zneniu článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka.

Tvrdenia Anheuser-Busch

166 Anheuser-Busch, ktorý sa domnieval, že podľa článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka je všeobecná známosť nevyhnutnou podmienkou ochrany výrobku odlišného od toho, pre ktorý je zapísané označenie pôvodu, skúma, či táto všeobecná známosť existuje v prejednávanej veci.

167 Podľa Anheuser-Busch Budvar nikdy neuviedol, že u príslušnej skupiny francúzskej verejnosti existuje skutočná všeobecná známosť, ani neposkytol dôkaz o tejto všeobecnej známosti. Anheuser-Busch dodáva, že nie je ani náznak používania označení pôvodu vo Francúzsku a v tomto ohľade uvádza, že Budvar nepredložil faktúry, reklamy, prospekty ani číselné údaje o predaji alebo nákladoch na reklamu, podieloch na trhu alebo známosti označení pôvodu.

168 Budvar naopak tvrdil, že označenia pôvodu majú „skutočnú všeobecnú známosť", ktorú je potrebné predpokladať, pričom je úplne nezávislá od akéhokoľvek používania zemepisného názvu vo Francúzsku a vnímania zo strany spotrebiteľov. Budvar na podporu tohto tvrdenia uvádza, že všeobecná známosť francúzskeho označenia pôvodu musí byť preukázaná v čase, keď je vo Francúzsku podaná prihláška o ochranu tohto označenia na Institut national des appellations d'origine.

169 Podľa Anheuser-Busch sa však dôkaz o všeobecnej známosti vyžaduje len na ochranu francúzskych označení pôvodu. Všeobecná známosť sa vo Francúzsku nevyžaduje na ochranu zahraničných označení pôvodu. Existujú stovky označení pôvodu zapísaných podľa Lisabonskej dohody s účinkom vo Francúzsku, ktoré sú prevažnej väčšine francúzskej verejnosti úplne neznáme. Anheuser-Busch sa odvoláva na svoje vyjadrenie podané na odvolací senát 18. februára 2002, ktoré je prílohou jeho vyjadrení k žalobe na Súde prvého stupňa, a najmä na konzultáciu s advokátom, ktorý je odborníkom na duševné vlastníctvo vo Francúzsku.

170 Anheuser-Busch, odkazujúc na rozsudky, ktoré prijal cour d'appel de Paris vo veciach Habana a Champagne, dodáva, že nikdy nebolo preukázané, že označenia pôvodu sporné v predmetných veciach boli používané vo Francúzsku, ani že nadobudli všeobecnú známosť na strane francúzskej verejnosti.

171 Z týchto dôvodov sú závery odvolacieho senátu v napadnutom rozhodnutí, najmä tie, ktoré sú uvedené v bodoch 49 až 53 uvedeného rozhodnutia, správne.

172 Okrem toho Anheuser-Busch zdôrazňuje, že článok L. 641-2 vidieckeho zákonníka podmieňuje ochranu označenia pôvodu proti používaniu pojmu, ktorý je chránený pre odlišné výrobky, skutočnosťou, že všeobecná známosť tohto označenia pôvodu môže byť ohrozená alebo zoslabená.

173 Podľa Anheuser-Busch nemôže byť neexistujúca všeobecná známosť ohrozená alebo zoslabená v zmysle článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka. Budvar nepreukázal akékoľvek ohrozenie alebo zoslabenie označení pôvodu.

174 Pokiaľ ide o tvrdenia Budvaru týkajúce sa údajných nečestných úmyslov Anheuser-Busch, tieto nie sú relevantné a boli zjavne predložené oneskorene. Navyše nie sú podporené relevantnou skutočnosťou alebo dôkazom a sú jednoducho nepravdivé. Anheuser-Busch sa takisto domnieva, že postoj jedného účastníka nezohráva žiadnu úlohu pri zistení, či používanie označenia ohrozilo alebo prípadne poškodilo všeobecnú známosť iného označenia.

175 V každom prípade na základe doplňujúcich tvrdení zastáva Anheuser-Busch názor, že námietku Budvaru je potrebné zamietnuť podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

176 Po prvé sa Anheuser-Busch domnieva, že jedným z dôvodov, na ktorých sa zakladá zamietnutie námietky, bolo nedostatočné vysvetlenie poskytnuté Budvarom

vzhľadom na právo uplatniteľné v predmetnej veci. Po druhé Anheuser-Busch uvádza, že neexistoval dôkaz o používaní označení pôvodu v obchodnom styku vo Francúzsku pred podaním prihlášky ochrannej známky. Po tretie, podľa Anheuser-Busch Budvar neposkytol žiadny dôkaz o tom, že dotknuté označenia boli používané vo väčšom rozsahu než len miestne. Po štvrté Anheuser-Busch tvrdí, že sporné označenia pôvodu nie sú platné, keďže nerešpektujú podmienky uznania stanovené Lisabonskou dohodou.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

177 Po prvé, vzhľadom na to, že článok L. 642-1 štvrtý odsek vidieckeho zákonníka bol uplatniteľný v predmetnej veci a výrobky, ktorých sa týkala prihlasovaná ochranná známka, boli odlišné od výrobkov chránených predmetnými označeniami pôvodu, odvolací senát uviedol:

„Je nesporné, že francúzske označenia pôvodu sú chránené vo Francúzsku len vtedy, ak bola riadne dokázaná ich všeobecná známosť... [a] nemožno predpokladať, že zahraničné označenia pôvodu, ktoré sú chránené vo Francúzsku na základe Lisabonskej dohody, sú vo Francúzsku všeobecne známe." (Bod 50 napadnutého rozhodnutia).

178 Po druhé odvolací senát spresnil:

„Pokiaľ je označenie pôvodu chránené vo Francúzsku na základe Lisabonskej dohody, patrí mu ochrana voči odlišným výrobkom len vtedy, ak je predložený dôkaz o jeho všeobecnej známosti vo Francúzsku a jeho používanie pre odlišné výrobky by ohrozilo alebo zoslabilo túto všeobecnú známosť." (Bod 51 napadnutého rozhodnutia.)

179 Po tretie odvolací senát uviedol:

„Budvar nielenže nepredložil dôkaz o všeobecnej známosti označení pôvodu vo Francúzsku, ale ani nepreukázal, ako by všeobecná známosť, za predpokladu, že existuje, mohla byť ohrozená alebo zoslabená, ak by bol Anheuser-Busch oprávnený používať obrazovú ochrannú známku obsahujúcu pojem ‚Budweiser' pre prihlasované výrobky patriace do tried 16, 21, 25 a 30." (Bod 53 napadnutého rozhodnutia.)

180 Tvrdenia Budvaru uvedené v druhej časti jediného žalobného dôvodu v skutočnosti zdôrazňujú dva omyly, ktorých sa dopustil odvolací senát.

181 V prvom rade sa Budvar v podstate domnieva, že podmienky stanovené v článku L. 641-2 štvrtom odseku vidieckeho zákonníka, týkajúce sa v rámci odlišných výrobkov priznania ochrany poskytnutej vo Francúzsku označeniam pôvodu zapísaným v inom štáte na základe Lisabonskej dohody, a najmä potreba preukázať nebezpečenstvo ohrozenia alebo zoslabenia všeobecnej známosti uvedených označení, sú prísnejšie než podmienky stanovené Lisabonskou dohodou. Zemepisné označenie predstavujúce označenie pôvodu zapísané podľa Lisabonskej dohody je preto chránené bez ohľadu na to, akých výrobkov sa týka neskoršia ochranná známka, pričom nie je potrebné preukázať existenciu obvyklej všeobecnej známosti alebo nebezpečenstvo jej ohrozenia alebo zoslabenia.

182 V tejto súvislosti Budvar na pojednávaní spresnil, že podľa článku 55 francúzskej ústavy nadobúdajú zmluvy alebo dohody, ktoré sú riadne ratifikované alebo schválené, svojím uverejnením vyššiu právnu silu ako zákony pod podmienkou, že túto dohodu alebo zmluvu uplatňuje aj druhý účastník. V dôsledku toho, francúzska právna úprava, ktorá predchádzala nadobudnutiu účinnosti týchto ustanovení, alebo

nasledovala po ňom, sa má vykladať v súlade s ustanoveniami Lisabonskej dohody. Budvar dodal, že nesúhlasil so spôsobom, akým francúzske súdy uplatňovali Lisabonskú dohodu.

183 Ďalej Budvar v každom prípade zastáva názor, že všeobecnú známosť dotknutých označení pôvodu možno predpokladať a nebezpečenstvo jej ohrozenia alebo zoslabenia je zjavné.

O súlade podmienok stanovených v článku L. 641-2 štvrtom odseku vidieckeho zákonníka s ustanoveniami Lisabonskej dohody vzhľadom na odlišné výrobky

184 Spomedzi štátov, ktoré sú v súčasnosti členmi Európskej únie, boli účastníkmi Lisabonskej dohody v čase prijatia napadnutého rozhodnutia Francúzska republika, Maďarská republika, Talianska republika, Portugalská republika, Česká republika a Slovenská republika.

185 Po prvé, podľa ustanovení Lisabonskej dohody je potrebné uviesť úzku súvislosť, ktorá existuje medzi označením pôvodu a výrobkom, ktorého sa toto označenie týka, ako aj ochranu, ktorá z neho vyplýva. Presnejšie, účastníci Lisabonskej dohody podľa článku 1 ods. 2 tejto dohody nie sú povinní chrániť označenia pôvodu „výrobkov" pochádzajúcich z iných štátov. Podľa pravidla 5 ods. 2 bodu iv) vykonávacieho nariadenia Lisabonskej dohody musí medzinárodná prihláška označenia pôvodu podľa uvedenej dohody spresniť „výrobok, ktorého sa predmetné označenie týka".

186 Po druhé, článok 2 ods. 1 Lisabonskej dohody stanovuje, že povaha alebo osobitné vlastnosti výrobku, ktorého sa týka označenie pôvodu, musia výlučne alebo v prevažnej miere súvisieť so zemepisným prostredím zahŕňajúcim tak prírodný, ako aj ľudský faktor. Okrem toho, ochrana stanovená v článku 3 Lisabonskej dohody sa týka situácií, v ktorých je zapísané označenie pôvodu zneužité alebo napodobnené. V rámci toho sa ochrana označenia pôvodu voči každému zneužívaniu alebo napodobeniu uplatňuje, ak sú dotknuté výrobky zhodné alebo podobné. Cieľom tejto ochrany je zabezpečiť, aby kvalita alebo charakteristické vlastnosti predmetného výrobku, ktoré vyplývajú zo zemepisného prostredia zahŕňajúceho prírodný aj ľudský faktor, neboli predmetom neoprávneného privlastnenia alebo reprodukcie.

187 Po tretie, článok 3 Lisabonskej dohody uvádza, že ochrana sa zabezpečuje „aj v prípade, ak je skutočný pôvod výrobku uvedený" alebo ak je označenie preložené, alebo je uvedené v spojení so slovami ako napr. „druh", „typ", „metóda", „napodobenie" a podobne. Tieto spresnenia možno vzhľadom na použité výrazy použiť len v prípade, ak sú predmetné výrobky zhodné alebo aspoň podobné.

188 Preto je potrebné konštatovať, že ochrana poskytovaná podľa Lisabonskej dohody, ktorú jeden z účastníkov môže na svojom území rozšíriť, sa uplatní, ak sú výrobky, ktorých sa týka predmetné označenie pôvodu, zhodné alebo aspoň podobné.

189 Okrem toho, bez nutnosti pristúpiť k analogickému posúdeniu na úrovni Spoločenstva je opodstatnené uviesť, že nariadenie Rady (EHS) č. 2081/92 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín, v znení účinnom v čase skutkových okolností, obsahuje vo svojom článku 13 ods. 1 písm. b) ustanovenia podobné tým, ktoré sú uvedené v článku 3 Lisabonskej dohody, a v článku 13 ods. 1 písm. a) obsahuje tiež ustanovenia, ktoré za určitých podmienok stanovujú ochranu označení zapísaných na úrovni Spoločen-

stva, ak predmetné výrobky nie sú porovnateľné s tými, pre ktoré sú tieto označenia zapísané.

190 Z judikatúry, najmä z rozsudku Súdneho dvora zo 4. marca 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (C-87/97, Zb. s. I-1301), ako aj z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs k tomuto rozsudku (Zb. s. I-1304), nevyplýva, že článok 13 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 2081/92 bol vykladaný v tom zmysle, že ochrana poskytnutá podľa tohto článku sa uplatní, len ak sú predmetné výrobky odlišné, pričom na túto poslednú uvedenú situáciu sa vzťahuje článok 13 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia.

191 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ak by výklad ustanovení Lisabonskej dohody navrhnutý Budvarom, ktorý smeruje k rozšíreniu ochrany označení na všetky výrobky bez ohľadu na to, či sú zhodné, podobné alebo odlišné, zodpovedal vôli autorov uvedenej dohody, došlo by k tomu, že niektoré členské štáty, ktoré sú tiež účastníkmi uvedenej dohody, by sa po prijatí nariadenia č. 2081/92 nachádzali v rozporuplnej situácii. Hoci je znenie článku 13 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 2081/92 a článku 3 Lisabonskej dohody skoro zhodné, ochrana označení pôvodu zapísaných na úrovni Spoločenstva alebo podľa Lisabonskej dohody sa v rámci jednotného trhu značne odlišuje podľa uplatnenia jedného z uvedených ustanovení.

192 Skutočnosť, že ochrana priznaná podľa Lisabonskej dohody sa uplatní len vtedy, ak výrobky, ktorých sa týka predmetné označenie pôvodu a výrobky s označením, ktoré môže uvedené označenie ohroziť, sú zhodné alebo aspoň podobné, však nebráni tomu, aby účastníci Lisabonskej dohody mohli vo svojom vnútroštátnom právnom poriadku stanoviť širšiu ochranu.

193 Článok 4 Lisabonskej dohody okrem toho uvádza, že ustanovenia uvedenej dohody nevylučujú ochranu označení pôvodu, ktorá už existuje v každom signatárskom štáte na základe iných medzinárodných aktov alebo na základe vnútroštátnej právnej úpravy alebo judikatúry.

194 Ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka tak, ako ich francúzske súdy uplatňujú na ochranu označení pôvodu zapísaných podľa Lisabonskej dohody, potvrdzujú túto úvahu.

195 Okrem toho, tieto ustanovenia tým, že uvádzajú, že zemepisné označenie tvoriace označenie pôvodu alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý ho pripomína, nemožno použiť pre žiadny iný podobný výrobok, priznávajú označeniam pôvodu zapísaným podľa Lisabonskej dohody ochranu proti každému napodobeniu alebo zneužitiu stanovenú v článku 3 uvedenej dohody. V tejto súvislosti, ak by dotknuté výrobky boli zhodné alebo podobné, označenia pôvodu, ktoré uvádza Budvar a sú spomenuté v bode 16 vyššie, by boli predmetom ochrany podľa francúzskeho práva, pričom by nebolo potrebné preukazovať, že tieto označenia majú na francúzskom území všeobecnú známosť, ani skutočnosť, že táto všeobecná známosť môže byť ohrozená alebo zoslabená.

196 Ďalej, stanovením, že zemepisné označenie tvoriace označenie pôvodu alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý ho pripomína, nemožno použiť pre žiadny iný výrobok alebo službu, ak toto použitie môže ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť označenia pôvodu, priznávajú ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka označeniam pôvodu zapísaným podľa Lisabonskej dohody širšiu ochranu, ako je stanovená uvedenou dohodou. Táto širšia ochrana však podlieha určitým podmienkam.

197 Z predchádzajúceho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo v podstate uvádza Budvar, nie sú podmienky stanovené v článku L. 641-2 štvrtom odseku vidieckeho zákonníka, pokiaľ ide o odlišné výrobky, prísnejšie než podmienky stanovené Lisabonskou dohodou.

198 Navyše, Súd prvého stupňa uvádza, že v dokumente uverejnenom 8. júna 2000 nazvanom „Možné riešenia v prípade konfliktu medzi ochrannými známkami a zemepisnými označeniami a v prípade konfliktu medzi homonymnými zemepisnými označeniami", ktorý sa nachádza na internetovej stránke WIPO pod číslom SCT/5/3 a bol distribuovaný na piatom zasadnutí Stáleho výboru pre právo ochranných známok, priemyselných dizajnov a zemepisných označení, medzinárodný úrad WIPO, ktorý spravuje Lisabonskú dohodu, sám zdôraznil nasledujúce:

„Každý oprávnený používateľ zemepisného označenia má právo zabrániť inej osobe používať toto zemepisné označenie, ak na výrobkoch, pre ktoré sa používa, nie je uvedený zemepisný pôvod. Rovnako ako ochranné známky, označenia pôvodu podliehajú zásade ‚špeciality', to znamená, že sú chránené iba pre ten druh výrobkov, pre ktoré sa skutočne používajú, a zásade ‚teritoriality', to znamená, že sú chránené len na určitom území a podliehajú zákonom a právnym predpisom, ktoré sa na tomto území uplatňujú. Pre všeobecne známe označenia pôvodu existuje výnimka zo zásady špeciality. V súčasnosti zmluvy spravované WIPO alebo dohoda o aspektoch práv duševného vlastníctva, ktoré sa týkajú obchodu, nestanovujú rozšírenie ochrany na túto osobitnú kategóriu zemepisných označení." (Bod 20 dokumentu SCT/5/3.)

O dôkaze všeobecnej známosti predmetných označení pôvodu na francúzskom území, pokiaľ ide o odlišné výrobky

199 Po prvé je vhodné pripomenúť, ako sa uvádza v bode 188 vyššie, že ochrana poskytnutá podľa Lisabonskej dohody sa uplatní, ak výrobky, ktorých sa týka predmetné označenie pôvodu, sú zhodné alebo podobné.

200 Po druhé je potrebné konštatovať, že výrobky, ktoré sú predmetom veci T-57/04, to znamená tie, ktorých sa týka prihlasovaná obrazová ochranná známka – patriace do tried 16, 21, 25, 30, pričom výrobky patriace do triedy 32 sú predmetom veci T-71/04 – a tie, ktorých sa týkajú označenia pôvodu uvedené Budvarom vzhľadom na článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 – patriace do triedy 32 – sú odlišné. Žiadny z účastníkov sporu nespochybňuje túto skutkovú okolnosť, ktorú uviedol odvolací senát.

201 Po tretie, podľa ustanovení článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka tak, ako ich francúzske súdy uplatňujú na ochranu označení pôvodu zapísaných podľa Lisabonskej dohody, nemožno zemepisné označenie tvoriace označenie pôvodu alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý ho pripomína, použiť pre žiadny iný výrobok alebo službu, ak toto použitie môže ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť označenia pôvodu. Ako sa uvádza v bode 196 vyššie, toto ustanovenie priznáva označeniam pôvodu zapísaným podľa Lisabonskej dohody širšiu ochranu, ako je ochrana stanovená v tejto dohode.

202 Po štvrté, v tomto rámci a v súlade so zásadou teritoriality sa ochrana označení pôvodu spravuje právom štátu, v ktorom sa o ochranu žiada (rozsudok Súdneho dvora z 10. novembra 1992, Exportur, C-3/91, Zb. s. I-5529, bod 12). Táto ochrana je teda stanovená právom toho štátu, v ktorom nastali prevažujúce skutkové okolnosti.

203 Po piate je potrebné uviesť, že všeobecná známosť označení pôvodu závisí od povesti, ktorú tieto označenia majú u spotrebiteľov. Táto povesť samotná závisí najmä od osobitných vlastností, všeobecnejšie od kvality výrobku. Táto posledná uvedená v konečnom dôsledku ovplyvňuje všeobecnú známosť výrobku, pričom všeobecná známosť môže byť viac alebo menej rozsiahla.

204 Z uvedeného vyplýva, že odvolací senát sa nedopustil omylu, keď sa domnieval, že Budvar mal predložiť dôkaz o tom, že predmetné označenia pôvodu boli na francúzskom území všeobecne známe. Tento dôkaz mal najmä umožniť zistiť povesť, ktorú mali predmetné označenia u francúzskych spotrebiteľov.

205 Odvolací senát konštatoval, že Budvar nepredložil dôkaz o tejto všeobecnej známosti na francúzskom území. Budvar na Súde prvého stupňa nespochybnil, najmä v rámci svojej žaloby, skutkové konštatovanie odvolacieho senátu v tejto veci. Budvar totiž tvrdí, že všeobecnú známosť predmetných označení pôvodu možno predpokladať na základe ustanovení francúzskeho práva alebo zápisu uskutočneného podľa Lisabonskej dohody.

206 Po prvé je potrebné uviesť, že domnienky všeobecnej známosti, ktoré uvádza Budvar, nemožno považovať za objektívne prvky umožňujúce stanoviť všeobecnú známosť sporných označení pôvodu na francúzskom území, prípadne posúdiť jej rozsah.

207 V tomto ohľade je potrebné zdôrazniť, že cour d'appel de Paris v rozsudku Habana, už citovanom v bode 106 vyššie, spresnil, že je „nesporné a v celom rozsahu dokázané predloženými dokumentmi (najmä časťou z knihy *La grande histoire du cigare*, ako aj rôznymi výňatkami z tlače), že havanská cigara pochádzajúca z Kuby má výnimočne dobré meno a je vo všeobecnosti považovaná za jednu z najlepších na svete". Cour d'appel de Paris preto pri posúdení, či v prejednávanej veci sú splnené podmienky stanovené v článku L. 115-5 štvrtom odseku spotrebiteľského zákonníka, ktorý uvádza ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka, vychádzal z objektívnych prvkov a v predmetnej veci nepredpokladal všeobecnú známosť dotknutých označení pôvodu. Na základe týchto objektívnych prvkov konštatoval, že všeobecná známosť predmetného označenia pôvodu bola „výni-

močná“ a okrem toho sa domnieval, že ohrozenie všeobecnej známosti tak sugestívneho a „prestížneho“ označenia pôvodu mohlo spôsobiť jeho zoslabenie, najmä vo Francúzsku.

208 Presnejšie, pokiaľ ide o ustanovenia francúzskeho práva, ktoré uvádza Budvar, je potrebné konštatovať, že článok L. 641-2 druhý odsek vidieckeho zákonníka neumožňuje predpokladať žiadnu všeobecnú známosť označení pôvodu na francúzskom území. Toto ustanovenie uvádza: „Za podmienok stanovených ďalej možno týmto [poľnohospodárskym a potravinárskym výrobkom v surovom stave alebo spracovaným] priznať chránené označenie pôvodu, ak spĺňajú podmienky článku L. 115-1 spotrebiteľského zákonníka, sú dlhodobo všeobecne známe a sú predmetom schvaľovacieho konania.“ Ako správne uvádza odvolací senát, toto ustanovenie sa v podstate neuplatní na označenia pôvodu zapísané podľa Lisabonskej dohody, ale týka sa konania o zápis „chráneného označenia pôvodu“ vo Francúzsku. Z tohto ustanovenia preto nevyplýva žiadna domnienka všeobecnej známosti, pokiaľ ide o označenia pôvodu zapísané vo Francúzsku podľa Lisabonskej dohody.

209 Tento záver nemožno vyvrátiť skutočnosťou, že francúzske súdy na priznanie rozšírenej ochrany označeniam pôvodu zapísaným podľa Lisabonskej dohody, ak sú predmetné výrobky odlišné, uplatňujú ustanovenia článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka, ktoré preberajú ustanovenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka. Je totiž potrebné odlíšiť podmienky uznania označení pôvodu a podmienky ich ochrany podľa francúzskeho práva. Preto, hoci francúzske súdy najmä podľa ustanovení článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka priznávajú označeniam pôvodu zapísaným podľa Lisabonskej dohody širšiu ochranu, ako je stanovená v tejto dohode, neznamená to, že pre označenia pôvodu sa predpokladá všeobecná známosť na základe konania o uznávaní, ktoré sa vzťahuje na chránené

označenia pôvodu zapísané vo Francúzsku. Navyše je potrebné zdôrazniť, že tento predpoklad všeobecnej známosti podľa článku L. 641-2 druhého odseku vidieckeho zákonníka nevyplýva z predložených dokumentov a najmä z rozsudku cour d'appel de Paris Habana, už citovanom v bode 106 vyššie.

210 Pokiaľ ide o ustanovenia Lisabonskej dohody, ani tieto neumožňujú predpokladať všeobecnú známosť označení pôvodu, ktoré uviedol Budvar, na francúzskom území. V prvom rade je potrebné pripomenúť, ako bolo uvedené v bode 188 vyššie, že ochrana poskytnutá na základe tejto dohody sa netýka situácií, v ktorých, tak ako v predmetnej veci, sú predmetné výrobky odlišné. Pokiaľ teda ide o odlišné výrobky, Lisabonská dohoda nemôže mať vplyv na preukázanie všeobecnej známosti predmetných označení pôvodu na francúzskom území. Okrem toho, z hľadiska skutkových okolností je potrebné uviesť, že hoci článok 2 Lisabonskej dohody stanovuje, že „krajina pôvodu je štát, ktorého názov, alebo názov jeho regiónu alebo oblasti predstavuje označenie pôvodu, s ktorým je spojená všeobecná známosť výrobku", z tohto ustanovenia nemožno odvodzovať, že označenia pôvodu zapísané podľa Lisabonskej dohody sú všeobecne známe na území každého zo signatárskych štátov uvedenej dohody.

211 Z uvedeného vyplýva, že odvolací senát sa nedopustil omylu, keď sa domnieval, že Budvar nepredložil dôkaz o všeobecnej známosti označení pôvodu vo Francúzsku, a preto v predmetnom prípade chýbal jeden z prvkov patriacich do pôsobnosti ochrany poskytnutej na základe článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka.

212 Navyše je opodstatnené uviesť, že odvolací senát okrem konštatovania, že Budvar nepredložil dôkaz o všeobecnej známosti označení pôvodu na francúzskom území, dodal, že Budvar „nepreukázal, ako všeobecná známosť označení pôvodu za predpokladu, že existovala, mohla byť ohrozená alebo zoslabená, ak by Anheuser-Busch bol oprávnený používať obrazovú ochrannú známku obsahujúcu pojem

‚Budweiser' pre prihlasované výrobky patriace do tried 16, 21, 25 a 30" (bod 53 napadnutého rozhodnutia).

213 Je potrebné zdôrazniť, že ustanovenia článku L. 642-1 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka v znení článku L. 115-5 štvrtého odseku spotrebiteľského zákonníka spresňujú, že zemepisné označenie predstavujúce označenie pôvodu alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý ho pripomína, nemožno použiť pre žiadny iný podobný výrobok, ani „pre žiadny iný výrobok alebo službu", ak „toto použitie" môže ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť označenia pôvodu. Ide teda o použitie zemepisného označenia predstavujúceho označenie pôvodu pre osobitný „výrobok" alebo „službu", ktoré musí byť spôsobilé ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť označenia pôvodu. Uvedený výrobok alebo službu je preto nevyhnutné brať do úvahy pri posúdení nebezpečenstva ohrozenia alebo zoslabenia všeobecnej známosti označenia pôvodu.

214 Tento výklad potvrdzuje francúzska judikatúra, najmä rozsudok cour d'appel de Paris Habana (už citovaný v bode 106 vyššie).

215 Cour d'appel de Paris vo svojom rozsudku uviedol nasledujúce tvrdenia:

„Keďže spoločnosť Aramis uviedla na trh a distribuuje pánsky parfum s názvom ‚havana'...; ktorého flakón... pre svoj oblý tvar so sivým kovovým uzáverom pripomína horiacu cigaru...

keďže je nesporné, že uvedenie na trh nového parfumu je spojené s významným finančným rizikom a pre zníženie tohto rizika je potrebné upútať verejnosť, ktorá nepozná jeho vôňu tým, že u nej svojou sugestívnosťou vytvorí výnimočne atraktívnu predstavu...

že výber pojmu ‚havana' na označenie luxusného pánskeho parfumu nie je náhodný, ale predstavuje zámer spoločnosti vytvoriť pomocou obzvlášť silnej sugestívnosti tohto označenia predstavu prestíže, pôžitkárstva a dobrého vkusu, ktoré sú spojené s havanskou cigarou a oblakmi dymu..."

216 Z toho vyplýva, že cour d'appel de Paris sa pri vyvodení záveru, že všeobecná známosť tohto označenia mohla byť ohrozená alebo zoslabená, z veľkej časti opieral o výrobok dotknutý používaním zemepisného označenia predstavujúceho predmetné označenie pôvodu.

217 Francúzske súdy v rámci ochrany francúzskych chránených označení pôvodu nasledovali tento prístup. Cour d'appel de Paris vo svojom rozsudku z 15. decembra 1993 týkajúcom sa ochrany chráneného označenia pôvodu Champagne, ktorý Budvar tiež uviedol pred inštanciami ÚHVT, spresnil, že „použitím názvu Champagne pri uvedení na trh nového luxusného parfumu, výberom tvaru pripomínajúceho uzáver charakteristický pre fľaše tohto vína a tým, že v reklamných sloganoch použili obraz a chuťové vnemy, zábavu a oslavu, ktoré predstavuje, chceli odvolatelia vyvolať predstavu atraktívnosti založenú na prestíži sporného označenia".

218 V predmetnej veci je potrebné konštatovať, že Budvar pred inštanciami ÚHVT a najmä pred odvolacím senátom nepredložil dôkazy o tom, že používanie

uvedeného označenia najmä pre výrobky patriace do tried 16, 21, 25 a 30, ktorých sa týka prihlasovaná ochranná známka, mohlo ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť – ktorá sa predpokladá na francúzskom území – predmetných označení pôvodu. Je opodstatnené dodať, že pokiaľ ide o výhradne teoretickú otázku, je úlohou Budvaru dostatočne spresniť svoj návrh, aby umožnil ÚHVT vyjadriť sa k jeho tvrdeniam v celom rozsahu.

219 Z uvedeného vyplýva, že druhá časť jediného žalobného dôvodu, ktorý uviedol Budvar, musí byť zamietnutá.

220 Z týchto dôvodov, bez toho, aby bolo potrebné skúmať doplňujúce tvrdenia, ktoré uviedol Anheuser-Busch, musí byť tento žalobný dôvod zamietnutý v celom rozsahu. Navyše, pokiaľ ide o doplňujúce tvrdenia Anheuser-Busch, ktoré treba posudzovať ako samostatný žalobný dôvod založený na článku 134 ods. 2 rokovacieho poriadku, je opodstatnené uviesť, že tento žalobný dôvod nie je v súlade so samotnými návrhmi vedľajšieho účastníka konania, a preto musí byť zamietnutý [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. novembra 2006, Jabones Pardo/ÚHVT – Quimi Romar (YUKI), T-278/04, Zb. s. II-90, body 44 a 45]. Doplňujúce tvrdenia uvedené Anheuser-Busch v podstate smerujú proti určitým skutkovým a právnym aspektom, ktoré uviedol odvolací senát. Anheuser-Busch však nenavrhol zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku.

II — *Vec T-71/04*

221 Listom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. mája 2007 Anheuser-Busch oznámil Súdu prvého stupňa, že vzal späť svoju prihlášku ochrannej známky Spoločenstva, pokiaľ ide o výrobky zaradené do triedy 32. Anheuser-Busch predložil kópiu aktu o späťvzatí prihlášky, ktorý podal ÚHVT 8. mája 2007.

222 Keďže predmet žaloby vo veci T-71/04 sa osobitne týka zápisu prihlasovanej ochrannej známky pre výrobky zaradené do triedy 32, Anheuser-Busch sa domnieva, že už nie je opodstatnené pokračovať v konaní na Súde prvého stupňa.

223 Pokiaľ ide o trovy konania, Anheuser-Busch sa obracia na Súd prvého stupňa, aby v tomto ohľade prijal rozhodnutie.

224 Po začatí ústnej časti konania, ktoré bolo nariadené uznesením zo 14. mája 2007, Súd prvého stupňa požiadal ÚHVT a Budvar, aby predložili svoje pripomienky k návrhu Anheuser-Busch na zastavenie konania, čo títo účastníci v stanovených lehotách urobili.

225 Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 16. mája 2007 ÚHVT potvrdil, že prihláška ochrannej známky Spoločenstva, pokiaľ ide o výrobky zaradené do triedy 32, bola vzatá späť a uviedol, že je opodstatnené zastaviť konanie vo veci T-71/04. Pokiaľ ide o trovy konania, ÚHVT žiada, aby Súd prvého stupňa neuložil ÚHVT povinnosť ich náhrady.

226 Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. mája 2007 Budvar vzal do úvahy späťvzatie prihlášky ochrannej známky Spoločenstva, pokiaľ ide o výrobky zaradené do triedy 32, a navrhol, aby Súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania.

227 Ústna časť konania bola uzavretá 24. mája 2007.

228 V súlade s článkom 113 rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa v predmetnej veci stačí konštatovať, že vzhľadom na späťvzatie prihlášky, pokiaľ ide o výrobky zaradené do triedy 32, žaloba vo veci T-71/04 je bezpredmetná. Preto sa konanie zastavuje.

O trovách

I — *Vec T-57/04*

229 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

230 Keďže Budvar nemal vo veci T-57/04 úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom, ktorý v tomto zmysle podali ÚHVT a Anheuser-Busch.

II — *Vec T-71/04*

231 Podľa článku 87 ods. 6 rokovacieho poriadku, ak Súd prvého stupňa konanie vo veci zastavil, rozhodne o náhrade trov konania podľa vlastnej úvahy.

232 V predmetnej veci sa Súd prvého stupňa domnieva, že okolnosti odôvodňujú zaviazať Anheuser-Busch na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Vo veci T-57/04:**

   — **žaloba sa zamieta,**

   — **Budějovický Budvar, národní podnik, je povinný nahradiť trovy konania.**

2. **Vo veci T-71/04:**

   — **konanie sa zastavuje,**

   — **Anheuser-Busch, Inc., je povinný nahradiť trovy konania.**

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. júna 2007.

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

M. Vilaras

Obsah

Právny rámec ..... II - 1835

I – Medzinárodné právo ..... II - 1835

II – Právo Spoločenstva ..... II - 1838

III – Vnútroštátne právo ..... II - 1842

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 1845

I – Prihláška ochrannej známky Spoločenstva, ktorú podal Anheuser-Busch ..... II - 1845

II – Námietka podaná proti prihláške ochrannej známky Spoločenstva ..... II - 1847

III – Rozhodnutie námietkového oddelenia ..... II - 1850

IV – Rozhodnutia druhého odvolacieho senátu ÚHVT ..... II - 1851

Návrhy účastníkov konania ..... II - 1854

I – Vec T-57/04 ..... II - 1854

II – Vec T-71/04 ..... II - 1855

Právny stav ..... II - 1856

I – Vec T-57/04 ..... II - 1856

A – O prípustnosti druhého žalobného návrhu Budvaru ..... II - 1856

B – O veci samej ..... II - 1857

1. O prvej časti týkajúcej sa neuplatniteľnosti článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka ..... II - 1859

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1859

Tvrdenia Budvaru ..... II - 1859

Tvrdenia ÚHVT ..... II - 1862

Tvrdenia Anheuser-Busch ..... II - 1866

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 1869

2. O druhej, subsidiárnej, časti týkajúcej sa nesprávneho uplatnenia článku L. 641-2 štvrtého odseku vidieckeho zákonníka odvolacím senátom .. II - 1877

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1877

Tvrdenia Budvaru ..... II - 1877

Tvrdenia ÚHVT ..... II - 1882

— O potrebe preukázať všeobecnú známosť označenia pôvodu II - 1882

— O ohrození alebo zoslabení všeobecnej známosti označenia pôvodu ..... II - 1887

Tvrdenia Anheuser-Busch ..... II - 1889

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 1892

O súlade podmienok stanovených v článku L. 641-2 štvrtom odseku vidieckeho zákonníka s ustanoveniami Lisabonskej dohody vzhľadom na odlišné výrobky ..... II - 1894

O dôkaze všeobecnej známosti predmetných označení pôvodu na francúzskom území, pokiaľ ide o odlišné výrobky ..... II - 1898

II – Vec T-71/04 ..... II - 1905

O trovách ..... II - 1907

I – Vec T-57/04 ..... II - 1907

II – Vec T-71/04 ..... II - 1907